

VEZÉRCIKK

Evangélizációk évadja • Kovács Zoltán

Beköszöntött a nyár, amely a kellemes meleggel a szokottnál is több lehetőséget biztosít az evangélizálásra, hiszen – ami máskor kevésbé lehetséges – most szabadtéri evangélizációkat is nyugodtan rendezhetünk. Rendőrségi engedéllyel a birtokunkban akár a forgalmasabb utcákon, tereken is tarthatunk nyilvános istentiszteleteket.

A cím – Evangélizációk évadja – mindezek ellenére kétszeresen is sántít. Először azért, mert az evangélizálást, a Jézus Krisztusról való bizonyágtételt mindenkor végeznünk kell, nemcsak nyáron; másrészt pedig azért, mert gyülekezeteinkre sajnos még nem jellemző, hogy nagy evangélizációs kampányokat terveznének a nyár közeledtével.

Pedig milyen jó lenne, ha rendszeressé válna minden gyülekezetben, ha nyaranta legalább egy hetet az evangélizációra fordítanánk! Milyen lendületet adhatna missziómunkánknak, ha évenként ismétlődne ez a ciklus: nyáron evangélizáció, ősszel-télen a megtértek beépítése a gyülekezetekbe, tavasszal pedig felkészülés a nyári evangélizálásra sok-sok imádkozással, s akár böjtteléssel is, akiket az Úr erre indít.

Hála Istenünknek, lehetőségeink egyre szélesednek ezen a területen. Idén nyáron mutatkozik be a finn testvérektől kapott evangélizációs sátor, mely a tervek szerint több városba ellátogat, köztük olyan helyekre is, ahol Közösségünknek nincs gyülekezete. Hisszük, hogy a sátor és a benne szolgáló testvérek útját áldás kíséri majd, mint minden olyan vállalkozást, amely a tiszta evangélium hirdetését tűzi ki célul.

Mégis hiba lenne úgy reagálni a sátormisszió beindulására, hogy a helyi gyülekezetek ezentúl ölbe tett kézzel ülhetnek, a „sátorosok” majd úgy is elvégzik a munkát. A sátormisszió az eddigiéknél hatékonyabb evangélizációs formává válhat, de semmi esetre sem pótolhatja a helyi gyülekezetek evangélizációs tevékenységét. A munka zöme a továbbiakban is a helyi szolgáló csoportokra hárul, s csak ezek munkálkodásának adhat lendületet a sátormisszió. Amikor tehát minden gyülekezetet az evangélizációban való aktívabb bekapcsolódásra buzdítok, akkor nem a hirtelen nekibuzdulásból végzett evangéliumhirdetésre gondolok, hanem alá kívánom húzni a gondos előkészítő munka – elsősorban az imádkozás – és a rendszeresség fontosságát. Ne engedjünk a korszellemnek sem; az evangélizációnkat ne a látványos műsorokra, csodatételekre vagy az embereket vonzó, divatos – sikerteológiához kapcsolódó – tanításokra, de még csak nem is az előadó emberi vonzerejére alapozzuk, hanem Isten Igéje, a tiszta evangélium hatalmára és a Szentlélek ezt kísérő munkálkodására!

Aki csak teheti, lásson hát munkához! Ne feledjük, hogy Jézus Krisztus parancsa mindannyiunknak szól: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15)!

MEDITÁCIÓ

Dávidi istentisztelet, vagy valami más? • Fábrián József

Az egyik vallásos lapban olvastam egy hosszú értekezést arról, hogy Dávid király hogyan honosította meg az ének- és zeneszolgálatot az istentiszteleten. Erre építve ma is központi szerep jut az éneknek, zenének az ő istentiszteleti rendjükben. Ezt a zenés istentiszteletet nevezik Dávidi istentiszteletnek. A Szentírásban áttekintettem az ide vonatkozó igehelyeket. Úgy vélem, jó, ha szó szerint leírok néhányat.

„Annakokáért Dávidnak utolsó rendelkezése szerint megszámláltattak Lévi fiai húsz éves korban és azon felül. Mert az ő helyük Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában, és annak pitvaraiban, kamráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házának szolgálata által. És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben főttre és pirítottra, minden mértékre és mérőre. És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dicséretére, úgy reggel, mint este; és hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napján, és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, amint szükség vala szünetlen az Úr előtt:

És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és vigyázzanak az ő atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában” (1Krón 23,27–32).

A megszámláláskor 38.000 lévitát számláltak meg 30 éven felül. Ezek közül 24.000 az Úr háza gondviselője volt. 6000 volt a tisztartók és bírák száma, 4000 az ajtónállóké. Az énekesek és zenészek száma 4000 (1Krón 23,3–5). Lévi törzséből származott Mózes és Áron is. Utóbbi leszármazottai töltötték be a papi szolgálatokat (1Krón 23,13). A papi szolgálatnál segítettek az oda beosztott léviták.

Ezenkívül a törvényt is ők tanították a nép között, s az áldozatra is ők készítették elő az állatokat (2Krón 29,32–34). Az áldozat bemutatása idején énekeltek és zenéltek az arra rendelt léviták (2Krón 29,25–30).

Valószínűleg a következőképpen zajlott le egy hétköznapi istentisztelet: Napkelte előtt már szorgalmasan dolgoztak azok a léviták, akik az áldozathoz készítették elő az állatot. Amikor felszökött az égboltra a hajnal első sugara, magasra csapott az oltáron az áldozat tüzenek lángja, és felharsant a papok kürtölése. Erre ébredt Jeruzsálem lakossága. Napközben folyt a szokásos napi áldozás: a hálaáldozat, ételáldozat, a tisztulásért hozott áldozat, a dicsőítő áldozat stb. Amikor beesteledett megismétlődött a hajnali áldozat, de már mint esti áldozat. Dávid így imádkozott: „Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, és kezem felemelése estvéli áldozat legyen” (Zsolt 141,2).

Nagyon sokféle szolgálat várt a lévitákra. Ők takarítottak, ők voltak a templom őrei, ők kezelték a raktárakat, a bevételeket és a kiadásokat, és még sok egyéb szolgálatot is végeztek. Ez volt a hétköznapi programjuk, de vajon mi zajlott le egy nagy ünnep alkalmával, amikor a barmok tömegét áldozták?! Az állatokat a léviták ölték meg, ők fogták fel az oltárra szánt vért, ők vonták le az égőáldozat bőrét, ők tisztították a beleket, ők szedték le az oltárra szánt bélkövértjét; az áldozatra szánt húsdarabokat, valamint a papok részét is ők választották ki. Majd az állatok többi részét sütötték, főzték, és az áldozókkal együtt fogyasztották el. Milyen „nagyüzem” zajlott ott napról napra...?! Ennek csak egy kicsiny része volt az énekesek és zenészek szolgálata. Mindenesetre talán a legkönnyebb és a legszebb szolgálat lehetett. Éppen ezért a sok ezer lévita közül aránylag csak egy kicsiny csoport teljesítette ezt a szolgálatot. Miért részleteztem ennyire ezt a szakaszt? Azért, mert véleményem szerint sokan csak az éneklést és a zenélést tekintik az egyetlen szolgálatnak. Ezért nevezik ezeket „dávidi” istentiszteletnek. A valóságban pedig a többi lévitának is tevékeny része volt a szolgálat minden területén.

Sokan csak az ének- és zeneszolgálatot látják dávidi istentiszteleti szolgálatnak. Miként Dávid idejében, ma is sokféle szolgálatból tevődik össze az istentisztelet. Természetesen ma is van helye a zene- és énekszolgálatoknak az istentiszteleteken, ám, ha csak ezt gyakorolják, és a többi szolgálat figyelmen kívül marad, akkor az előbbieket is értéktelenné válnak. Nem

szabad az Igéből kiemelni a nekünk tetsző részt, és abból hitelt faragni, vagy gyakorlatot építeni. Mindig figyelembe kell venni az adott szakasz összefüggését az Ige többi részével, ill. egészével, mert csak így kapunk tiszta képet.

Az Ige arra tanít, hogy az istentiszteleten mindenkinek van szolgálata (1Kor 14,26). Nemcsak az Ószövetség idejére áll ez, hanem napjainkra is: „Minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben” (Ef 4,16). Az ószövetségi példából ne csak Dávid énekeit és zeneszerszámait lássuk meg, hanem a kevésbé szemrevaló szolgálatokat is! Mi történne a gyülekezeteinkben, ha nem csak padban ülő tagok lennénk, hanem mindenki megtalálná a maga feladatát az Úr testének építésében?! Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétáknak, némelyeket evangélistáknak, és tanítóknak a szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére (Ef 4,11–12). A Róm 12,6–8-ban még egyéb szolgálatokról – intésről, adakozásról, könyörületről stb. – is olvasunk. Másutt kormányokról, gyámokról – és felsorolni is alig lehet, annyiféle szolgálatról – szól az Ige. Mindez azért van leírva, hogy ezek szerint szolgáljunk (Ef 2,10). Ne csak a ritmusos zene és ének hangoljon örömmre és Isten dicsőítésére, hanem a szolgálatban átadott élet lelkülete hangolja fel a szívünket hála és dicsőítésre. „Aki hálaival áldozik, az dicsőít engem...” (Zsolt 50,23). Nem szabad felcserélni az okot és az okozatot! Az öröm és a hála belülről, a szívből fakad, és nem külső hatások szülik azt. De ha a szívünk megtelik hálaival és örömmel, akkor mi is mondhatjuk Dáviddal: „Serkenj fel te lant és hárfa, hadd keltsem fel a hajnalt” (Zsolt 108,3). A gyülekezet aranyfedezete azok az imádkozó tagok, akik szívükön viselik, és imáikban hordozzák a betegek, az erőtlenek, és a kísértések között bajlódó testvéreik terhét, akik vállukat az élenjáró testvérek elfáradt karjai alá helyezik, mint Áron és Húr tette Mózesrel ott a halmon (2Móz 17,12).

A lévíták mindent előkészítettek, a pap keze alá dolgoztak az áldozat bemutatásához. Erre a szolgálatra ma is nagy szükség van: segítséget nyújtani a pásztornak és az előljáró testvéreknek együtt imádkozással, bátorítással. Sőt, szükség esetén néhány dologban fel is lehet váltani őket. A lévíták gondviselői voltak a szent dolgoknak. Ezekre a gondviselő szívekre és kezekre igen nagy szükség van ma is! Gondot viselni a tisztaságra, és felelősséget vállalni a szentség megvalósulásáért! Tanítani, gondozni a gyülekezeti tagokat a mindennapi életben az Ige megélésére.

Ó, lévíták!... de nagy szükség van rátok ma is!!! Milyen nagy szükség van azoknak a segítőkész kezeire, akik készek szolgálni a beteg testvéreknél, a gyermekes anyáknál, akik egy időre helyettesíteni tudják a megfáradt anyákat, a betegek gondozóját, a sok teher alatt görnyedő öregeket...! (vö. Jak 1,27).

Csodálatosan megáldott istentiszteletek alakulnának ki, ha minden tag megtalálná a maga helyét a szolgálatban. Akkor nem a zene hangolná örömmre a gyülekezetet, hanem az öröm készítetne arra, hogy vegyük elő hangszereinket, és ujjongó örömmel zengene az ének és a zene. Talán még felemelt kezek is dicsőítenék az Urat! Ez kedves az Úr előtt! Az Úr Jézus mondta: Amit eggyel cselekedtetek az én kicsinyeim közül, azt velem cselekedtetek! (Mt 25,40). Egymást szolgálva szolgáljuk Jézust! Mi szülhetne nagyobb örömet és hálát a szívünkben, mint Urunk tetszése, az, ha Ő mondja: Jól van hű szolgám! (Mt 25,21).

Az első keresztény gyülekezetek tagságát zsidók képezték. Ők nagyon jól ismerték a zsidó istentiszteleti rendtartást. Az ószövetségi kultusból nem hoztak át semmit sem az újonnan alakult gyülekezet életébe. Erről Pál apostol azt írta: „A régiek elmúltak, ímé újjá lett minden” (2Kor 5,17). Az istentiszteletekről ez van feljegyezve: „Foglalatosak valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a kenyérgésekben... És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel, dicsérve az Istent...” (ApCs 2,42.46–47). Egyedül az éneklés maradt a régiből az újszövetségi istentiszteletekben. Zenével sehol sem találkozunk az első gyülekezetekkel kapcsolatban. A Jelenések könyvében olvasunk

hárfásokról (Jel 14,2). Pál apostol a szeretet himnuszában említi a zengő ércet és pengő cimbalmot (1Kor 13,1). Ugyancsak ő ír fuvoláról, citeráról és trombitáról is (1Kor 14,7–8), de nem úgy, mint az istentiszteleten használt hangszerekről, hanem csak példaképpen említi ezeket. Nem gondolom, hogy helytelen lenne az ének kísérete a zenével, hiszen a mennyben is találkozunk ezzel. Inkább annak szem előtt tartása lenne a fontos, hogy milyen célt szolgál a zene. Ne öncélúan magát az előadást, hanem a hálaadást és Isten dicsőítését szolgálja! Legyen szoros kapcsolatban az Úr iránti engedelmesség gyümölcseivel, a szolgáló szeretettel és a minden jó cselekvésének készségével. Ez múlhatatlan lelki örömet szül, és ha ez az öröm hatja át a zenészt, az magával ragadja a hallgatókat is. Így valamennyien együtt magasztalják az Urat! Ez az öröm nem csak múló hangulat, hanem a mindennapi életet is átható erő marad. Még tekintsük át a sok helyen szokássá lett „kultikus táncolást” is. Mit ír erről az Ige? Ismét Dávid király a példa. Az éneklő így éneklő: „Dávid táncolt az Úr előtt, mert öröme volt...”

Az izraeliták tánca az éneket kísérő mozgás volt. Az éneklők ritmikus lépésekkel közeledtek egymáshoz, ide-oda hajlongtak, tapsoltak, és lábbal dobbantottak. Valóban ünnepélyes látvány lehetett, amikor Izrael szüzei tánc lépésekkel körben forogtak, karjukat felemelték, és kézi dobokkal doboltak (Jer 31,4; 2Móz 15,20; Bír 21,21; 1Sám 18,6–7). A férfiak mozgása kimértebb volt, és a nőkkel együtt sohasem táncoltak, hanem az utcán (Mt 11,17), tereken, a szabadban (Bír 21,21), családi ünnepeken (Lk 15,25), szüretkor (Bír 9,27), győzelmi ünnepeken (Bír 11,34; 1Sám 18,6). E sorba nem illik Heródiás lányának érzéki tánca (Mt 14,6).

Végül tekintsük át a sokat emlegetett Dávid király táncolását! Dávid Jeruzsálemba viteti a frigyládát Adinádáb házából. Nagy öröm és tánc a kezdet, de ez hamar gyászra fordult. Uzza meghalt (1Krón 13,8–14). Leállt a menet, és Dávid nagy búsan hazament. Kutatta az írásokat, hol ejtett hibát. Meg is találta. Nem új szekérrel és nem hizlalt ökrökkel, hanem a lévíták vállain kell vinni a szent szövetség ládáját. Másodszor is elindul Dávid a frigyládaért, de most már nagyon óvatosan jár el. Miután a lévíták hat lépést tettek a frigyládaival, Dávid megállítja a menetet, és átnézi az írásokban, hogy mindent úgy tett-e, ahogy az meg van írva. Áldozatot mutat be, és újra hat lépést megy előre. Így haladnak egészen Jeruzsálemig. Ennek a nagyon gondosan az Igéhez szabott útnak a végén ujjongott és táncolt Dávid örömeiben. De nem a templomban, hiszen akkor még csak sátor állott, hanem az utcán táncolt az ujjongó nép között. Ott látta meg őt Mikál, a felesége, és megbotránkozott Dávid viselkedése miatt (2Sám 6,12–16). Egyes gyülekezetekben bevezették ezt a táncolást is. Lehet, hogy a szemnek kellemes látványt nyújtanak a kecses táncoló csoportok, ám ez az evangélium szellemétől idegen szokás. Ne a látványra törekedjünk, hanem az élő közösségre Jézus Krisztussal! A látvány csalogathatja a látogatókat, de inkább szórakoztató, mintsem megtérésre felhívó szolgálatok ezek. Isten gyülekezete nem a szórakoztatást szolgálja. Arra van a világnak nagyon sok intézménye. A gyülekezet az imádságnak, az élő Igének és a Szentlélek munkájának a színtere. Ezt csak Isten gyülekezete nyújthatja az embereknek! Ne hígítsuk fel ezt a dicsőséges feladatot semmilyen szórakoztató dologgal!

Tehát a „dávidi istentisztelet” nemcsak ének- és zeneszolgálatokból állt. Hasonlóképpen helyénvaló az, ha a gyülekezetben az összes tag a néki adatott kegyelem szerinti szolgálatokkal együtt az ének- és zeneszolgálatot is gyakorolja. A dávidi időkben bizony minden lévita tudta, mi a feladata, és be is töltötte azt. Nem volt „üresjárat!” Vajon a mi korunkban is így vannak ezek? Igaz, hogy e kérdésben a gyülekezetek elöljáróinak széleskörű és sokirányú tennivalói vannak. De vajon felkarolják, és gondos szeretettel segítik, útbaigazítják a tennivágyó testvéreinket? Sokan szívesen szolgálnának, ha az elöljáró testvérek segítenék őket a kezdő lépésekben. Azonban sok gyülekezetben alkalom sincs arra, hogy az igehirdetésen kívül más szolgálatok is teret kapjanak. Talán ez az oka annak, hogy az ének- és zeneszolgálatokon kívül más nem működik. A zene is csak azért „jut szóhoz”, mert

nem az előjáró testvérek „művelik”, hanem egy-egy lelkes fiatal. Azonban az énekben és zenében is szükséges a fejlődés, a sok tanulás. Ha ez elmarad, akkor nincs fejlődés, és lassan érdektelenné válnak a hallgatók is. A Szentlélek csak úgy tudja felhasználni ezt, és bármilyen más szolgálatot az Úr dicsőségére és a lélekmentés nagy szolgálatára, ha mögöttük engedelmes és minden jóra kész imádkozó szívek vannak. Ha nem csak a zene, hanem az Ige és az imádkozás is helyet kap az életükben. E háttér nélkül csak üres szerepléssé alacsonyodik le minden szolgálat. Ahol engednek a Szentlélek vezetésének, ott nem egyoldalú tevékenység folyik, hanem az összes kegyelmi ajándék működésbe lép, és nem tétlenkedik sem a fiatal, sem az idős. Mindenki tevékenykedik, együtt munkálják a gyülekezet építését. Míg ezen fáradoznak, maguk is hatalmasan fejlődnek és növekednek lélekben és a szolgálat színvonalában. A gyülekezet pedig valóban só és világosság lesz ebben az önző, szeretetlen világban. Ez az Isten akarata! A mienk is? Induljunk és tegyük meg, amit Isten a kezünk ügyébe helyez! Ne utánozzunk másokat! Isten mindenkinek erejéhez képest ad feladatot. Így lesz egy boldog, örvendező gyülekezet az, ahol szolgálsz.

„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását” (Zsolt 50,23).

„Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim” (Jn 15,8).

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

SZOLGÁLATI AJÁNDÉKOK AZ EGYHÁZBAN – „Az apostolság” 1. rész • *Rheinhold Ulonska* testvér előadását sajtó alá rendezte: *Kovács Béla*

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai. Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, irgalmasság gyakorlására, vezetésre, különféle nyelveken való szólásra. Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindegyikben van csodatevő erő? Mindegyiknek van kegyelmi ajándéka a gyógyításra? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni?” (1Kor 12,27–30)

A szolgálati ajándékok hármasság csoportját („triászát”) találjuk ezekben az igeversekben. A felsorolásban az első három alkotja ezt, ami külön sorszámozva is van, míg a többi csak **azután** kötőszó kapcsolja az említettekhez. Az tűnik ki mindebből, hogy ez a három összetartozó kategóriát képez az utána következőkhöz képest.

„A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. Ezért mondja az Írás: „Felment a magasságba, fogságba vitt foglyokat, ajándékokat adott az embereknek”.

Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a föld alsó részeibe. Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltsön mindeneket. És Ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákkul, ismét másokat evangélistákkul, vagy pásztorokul és tanítókkul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, arra a nagykorúságra, amelyben elérjük a Krisztus teljességét.” (Ef 4,7–13)

Ezek az igék négy szolgálati ajándékról szólnak.

Az egyházban (a gyülekezetben) Isten nevez ki valakit valamivé.

Ha jól átgondoljuk a Szentírás itt említett részeit, beláthatjuk, hogy az ajándékok e sora egyetlen célt szolgál: a gyülekezet építését. A textus határozottan mondja: „...Krisztus testének építésére...” (Ef 4,12)

A Korinthusi levélből vett részlet azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy ezek a szolgálati ajándékok nem az egyházért, hanem az egyházban vannak: „...rendelt az Isten az egyházban...” (1Kor 12,28). Ez azt jelenti, hogy minden hívő – legyen az akár evangélista, akár apostol – tagja kell, hogy legyen valahol egy helyi gyülekezetnek, amelyből, ha úgy adódik, ki is lehet zárni őt. Nincs tehát olyan szolgálattelvő, aki senkinek sem felelős, akit senki sem ellenőriz. Sajnos, hogy ma Isten országában (a gyülekezetben) ez még mindig probléma. Sok úgynevezett „szabad testvér” van, akit, mint ilyet csodálnak is. Aki nem tartozik egyetlen szervezethez sem, ahol hívők élnek, mondván: ő Krisztushoz tartozik! Azonban az a tapasztalat, hogy az ilyenek gyakran nem kevés rejtett gyalázatosságot hordoznak magukban, de senki sem segíthet rajtuk, hogy azt feltárja, mert nem tagjai egy gyülekezetnek sem.

Sajnálatos, de az is megtörténik, hogy az embereknek tetszenek Krisztus ilyen álapostolai (ezzel már Pál is találkozott a korai egyházban a 2Kor 11,13 szerint: „Mert az ilyenek álapostolok, csaló munkások, akik elváltoztatják magukat, mintha Krisztus apostolai lennének”). Legitimitásukat – hogy Istennek tetszően élnek – jelekkel és csodákkal igyekeznek igazolni, de erkölcsileg nem kifogástalanok, vagy akár egészségtelen tanítások terjesztői is lehetnek.

„...rendelt az Isten az egyházban...” azt jelenti, hogy az apostol lehet különleges isteni megbízás részese, de ennek ellenére mégis tagja egy helyi gyülekezetnek. Ami gyülekezeti helyzetét illeti: egy a többi tag között, de Isten elhívásából különleges hatáskörrel van felruházva. A szolgálati ajándékok egy-egy ilyen speciális feladat betöltésére vannak szétosztva az egyházban.

A probléma az, hogy akik nem tartoznak gyülekezethez – bár lehetnek ajándék birtokában –, különös módon rombolhatják a közösségi életet azon egyszerű oknál fogva, hogy sohasem kell viselniük cselekedeteik következményeit (ha pl. valami tévtanítást képviselnek, akkor sem).

A szolgálati ajándékok célja: harc az isteni rend alapjait támadók ellen.

Nagyon sok, az igazihhoz **hasonló** gyülekezeti szervezet van, ezeknek azonban valójában nincs köze Isten gyülekezetéhez. Kereszténynek (hívőnek) lenni, gyülekezeti életet élni elkötelezett helyi tagságot, tántoríthatatlan gyülekezethez való hűséget és az összejöveletek alkalmain is túlérő testvéri kapcsolatot jelent egymással. Azoknak a munkája viszont, akik gyülekezetten kívül élnek, gyakran gyülekezetellenes karakterű: az elkötelezettség hiánya, a helyi gyülekezet semmibevétele és megvetése jellemzi.

Az a hívő ember benyomása, hogy az ördög meg akarja szüntetni az Isten szerint való rend minden alapelvét. Pl. az államhatalom és kormányzás isteni rendeltetésű (Róm 13,1-ben olvasható: „Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett”). Az más kérdés, hogy vajon Isten akarata szerint cselekszenek-e vagy sem a hatalom gyakorlói. A Biblia sehol sem beszél arról, hogy mind megtedd, amit a kormányzat mond, hanem inkább azt mondja: „...Isten szolgálja az a te javadra..., aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi” (Róm 13,4).

Ha egy kormány már az induláskor is gonoszul cselekszik, akkor természetesen már tovább nem Isten szolgálja, és jogunk van a tiltakozásra. De ahogy ma egyesek vélekednek az államról – lényegében mint a rendelkezések betartatójáról – (és különösen igaz ez az ifjúság körében), az már megdöbbentő. Ez így nem Istentől van: hamis és zűrzavaros (anarchikus) szabadság ez, ami az Antikrisztus diktatúrájához vezet. A történelem bizonyítja, hogy az anarchia mindig parancsuralmat (diktatúrát) eredményez.

A második támadásnak kitett isteni rendbe illeszkedő terület a család és a házasság területe. Avagy nem úgy van-e, hogy ma ennek a **jó rendnek** a területe aláaknázottak, felbomlásban levőnek tűnik? Nincs-e szándékosan szétbomlasztva a családban kölcsönösen megkívánt bizalom? Nem korbácsolja-e fel valami onnan belülről a gyermekek indulatát, hogy ne engedelmeskedjenek szüleiknek? – és ez az Antikrisztus szellemének az ostroma. Látjuk hát, hogy ez a másodikként sorolt támadás valóság – egy kegyetlen dőfés valójában –, ami a család és a házasság ellen irányul.

A harmadik igen erőteljes támadás az isteni intézményként működő helyi gyülekezetet éri. Az államellenes lázadásokat és terrorista cselekményeket, meg azokat a jelenségeket, amelyek a család szétzilálását eredményezik, a világ lelkiülete motiválja, de ezt a harmadik félét nemegyszer az, ami valami **szuperhívőség** látszatában tetszeleg. Egyesek tagadják a helyi gyülekezet létének az érvényességét, s nézetük annak lerombolását célozza, mondván: a hívők neve fel van írva az Élet Könyvében, és így ki-ki átmehet ebből az életből a másikba egyenként – tehát gyülekezet nélkül is. Belátjuk-e, hogy milyen veszélyes ez következményeiben? Az ilyen tendenciát feltétlen meg kell állítanunk, és határozottan vissza kell utasítanunk.

Isten sok szolgálója, bár kegyelmi ajándék birtokosa, nem tartozik az Ő egyházához. Azt állítják, hogy szolgálatuk túlér egy helyi gyülekezet keretein, ténylegesen azonban semmi közük sincs az Úr gyülekezetéhez, és **ezért** gyülekezetellenesek. Ezzel szemben a Biblia azt mutatja meg nekünk, hogy egy helyi közösséghez való tartozás minden hívő számára **kötelező** – és így természetesen az apostolokra és evangélistákra is. A tanítványság látható kifejezése a gyülekezeti tagság! Gyülekezeti tagnak kell lennünk akkor is, ha azt látjuk, hogy emberi hibák és tévedések vannak a helyi testvériségünk körében. Ideális gyülekezet nem létezik. A Szentírás világosan tanítja a gyülekezeti ideált ugyan, olyan dolog azonban, hogy **ideális gyülekezet** nincs!

Az egyházban működnek a szolgálati ajándékok.

A szolgálati ajándékok az **egyházban** való szolgálatra adattak, és nem azon kívülre, vagy valami ahhoz csupán hasonló szervezetekben történő felhasználásra. Az újszövetségi gyülekezet életének tartozékai. Minden szolgálattevő egy-egy tag a Krisztus testében. Csak az, az Ő gyülekezetéhez magát elkötelező szolgálattevő képes együtt szenvedni, vagy együtt örülni a testvérekkel, aki tudja, hogy sorsa egy azokéval. Ami a többiekkel összekapcsolja, az az egyértelmű (a regisztrált) gyülekezeti tagság.

Hány szolgálati ajándék van?

Az első Korinthusi levél bevezetésben említett verseiben – az 1Kor 12,27–30-ban – egy **szolgálathármasággal** (triásszal) találkoztunk; az úgynevezett **egyszerű** keresztény szolgálatok csoportjával: az apostolok, próféták, tanítók csoportjaival. Ezeket az Írás nemcsak felsorolja, hanem sorszámozza is, és így külön is választja az ott megnevezett más szolgálatoktól. Mindez azt mutatja, hogy ezeknek a szolgálatoknak különleges tekintélye volt a gyülekezetben, és ezt össze sem lehetett hasonlítani más szolgálatok és ajándékok tekintélyével.

A szintén említett – az Efézusi levélből vett – szakasz négy ajándékot sorol fel; vannak, akik a felsorolásból ötre gondolnak. Azonban az **és**, amely a pásztorokat és tanítókat összekapcsolja, úgy is értelmezhető, mint ami azt jelenti, hogy a kettő egy személyben egyesül, keveredik (Ef 4,7–13). A **pásztorok** és az **evangélisták** mintegy ráadás az első Korinthusi levélben említettekre, azaz **apostolok, próféták, evangélisták** szolgálathármasára; kibővítése az utóbbinak, de a fontossági sorrend egyértelmű. Mindezek itt (az Efézusi levélben) úgy vannak leírva, mint Krisztus ajándékai. Különbséget kell tennünk a feltámadott Krisztus kegyelmi és lelki természetű ajándékai (a csodatévő erők, a gyógyítás, a nyelvek nemei stb.) és a görög

eredeti szerint a **domata** (doma= ajándék, adomány; a domata ugyanaz többes számban) szóval jelzett **ajándékok** között. A **domata** embereket jelent; azokat, akiket Jézus Krisztus adott szolgálatra egyházáért és a világért.

Az apostolok – A szó eredeti jelentése

Ezt a kifejezést az Újszövetség – ószövetségi gyökereihez képest – merőben új tartalommal használja: eredetileg annak a Tizenkettőnek a megjelölése, akiket az Úr választott, hogy állandóan vele legyenek. A korabeli zsidóság által használt görög fordítású Ószövetségben, a Szeptuagintában, a héber **shalach** kifejezést megközelítőleg hétszáz esetben vagy az **apostelló** vagy az **apostolos** szavakkal fordították. Tehát maga a kifejezés nem volt új Jézus kortársai számára, de különösen nem a Palesztinán kívül élő diaszpóra-zsidóság előtt.

Mi volt a Szeptuagintában apostolnak fordított **shalach**? A héber szó közvetlen jelentése: küldeni. A zsidó törvényeken nyugvó hagyományból ismerjük ezt a szabályt az újszövetségi időkben, ami a hírnökök vagy követek megbízását rögzíti. A Talmud azt mondja (Berachot 5,5-ben), hogy a hivatalos küldetéssel megbízott személy – amikor követségben jár – egyenértékű (pl. méltóságban) azzal, aki megbízta. A küldetésben eljárót ugyanaz a bánásmód illeti meg (ugyanaz a figyelem, de akár megvetés [Jn 15,20] is), mint azt, aki felhatalmazta (megbízta) őt, – ezt a követnek nem szabad elfelejtenie. Ez az alapelv kifejezésre jut az Újtestamentum apostoli szolgálatában is, amikor Jézus így szól apostolaihoz: „Aki titeket hallgat, az engem hallgat, és aki titeket elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem” (Lk 10,16). S ehhez hozzátehető az 1Jn 4,17b a következőképpen: „...mert ahogyan Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban”. Az apostol hatalmi tekintély birtokában levő hírnök. Tekintélyének forrása nem öbenne van, hanem megbízójában, akinek a nevében cselekszik. A felteendő kérdés nem csupán az, hogy **apostol-e valaki**? hanem hogy **kinek az apostola**? Pál apostol újból és újból úgy ír magáról, hogy ő Jézus Krisztus apostola. A Jézus nevében történő jelek és csodák erősítették szolgálatának hitelét annak bizonyosságául, hogy ő nem valami adminisztrátor vagy menedzser, hanem Jézus hírnöke (követe).

Az ősi shalach és az újszövetségi apostol közötti különbség

Az ószövetségi shalach (küldött) egy vonatkozásban merőben eltér az Újszövetség **apostol** fogalmától: képviselési tekintélye véget ért, ha megtette azt, amivel megbízták. Küldetése rendszerint csak **egy** feladat meghatározott időn belüli teljesítésére jogosította fel – egy üzlet megkötésére, egy földdarab megvásárlására, egy hozománnyal kapcsolatos tárgyalásra, egy szövetségekötésre, egy békeszerződés megszövegezésére (kidolgozására) stb. Amikor feladatát befejezte, különleges felhatalmazása megszűnt. Mondhatnánk, hogy az Újszövetség apostolai is egy bizonyos idő alatt elvégzendő feladathoz nyertek felhatalmazást, de ez a világ végéig sem lesz befejezhető (Mt 28,18–20), azaz: amíg itt élünk, szünet nélküli az elkötelezettségünk. Ezt a feladatot vagy megbízást másra átruházni nem lehet: azoknak a kötelessége megtenni, akiket erre felhatalmaztak (esetünkben: Jézus tanítványainak). Ez a bizonyos személyre vonatkozó elkötelezettség tartalmában viszont teljes egészében megegyezik a zsidó **shalach** fogalommal.

Előfordulások az Újszövetségben

A szó – **apostelló** = elküldeni – 131 alkalommal található meg az Újtestamentumban, amiből 119 előfordulás az evangéliumokban van.

A tartós küldetésben járást jelentő **apostolos** (apostol) az Újszövetségben 79-szer fordul elő a következő megoszlásban: Lukács írásaiban 34; Pál anyagában szintén 34; Máté, Márk, János esetében egyszer-szám szerint, tehát 3; a Zsidókhöz írt levélben 1; Péter leveleiben és a Jelenésekben 3 + 4 (az utóbbiban esetleg 3). Valami azonban megütközést kelthet bennünk: nevezetesen az a tény, hogy az „apostol” szót meglepően kevés alkalommal használják az

evangéliumok. Ez azért van így, mert az apostoli küldetés lényegében a Feltámadás utáni időkre szóló megbízás. Jézus mondta az apostoloknak: „... Vegyetek Szentlelket!”, s ezt megelőzően pedig azt, hogy amint „... engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket” (Jn 20,22; 21).

Az apostolok küldetése

Az apostoli küldetés leelőször is azt célozza, hogy legyen vezetője Krisztus egyházának. Nemcsak egyetlen helységhez kötött küldetés ez, hanem minden gyülekezet, az egész **egyház** életére vonatkozó megbízás.

1. Az apostolok megbízása **egyetemes misszió**, azaz nem pusztán a „szőlőskert” egyik sarkának a gondját öleli fel, bár Isten felhasználhatja küldötteit ilyen szolgálatra is. Így azok az apostolok is, akiket zsidó származásúaknak ismerünk (a Tizenkettő), Jézustól a következő megbízást kapták: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek...” (Mk 16,15 – Károli).

Szolgálatuk tehát minden nemzeté, minden emberé. Zsidók voltak, de nemcsak a zsidókért nyerték a felhatalmazást. Pál a pogányok apostola volt – Róm 11,13 –, de mindig felhasználta az alkalmat missziói útjain, hogy mindenekelőtt a zsidóknak prédikáljon.

Az itt említettek csupán arra kívánják felhívni a figyelmet, hogy ugyanazon küldetés és teherviselés mellett a fókuszpontok különbözősége esetről esetre más cselekvésre, más feladatokra is súlyt helyez, mint az eredeti megbízás parancsa.

2. Az apostolok küldetése **egyetemes tanítószolgálat**, és sohasem valami egyoldalúan szűk területet érintő: a teljes Evangélium, a teljes Igazság hirdetői ők. Ez közelebbről azt jelenti tehát, hogy nem egy speciális üzenet apostolai, mint mondjuk a gyógyításé, a Szentlélek-kereszttségé, az adakozásé és még másoké, hanem tanításaik mindent felölelő jellegűek.

Az első keresztényeket nem a tanítók tanításai tartották meg, hanem sokkal inkább az, hogy tanítóik erősen ragaszkodtak az apostolok tanításához. A Tizenkettő nem tanított más evangéliumot, valami attól különbözőt, amit Pál hirdetett, aki viszont azt az önvallomást teszi az efézusi véneknek, hogy „...nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát” (ApCs 20,27). Eppen ezért ha bárki is „...hirdetne...” nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdettünk, átkozott legyen (Gal 1,8)!

A helyes, az igazán jó dogmák – tanok – mindig a lényegre, annak megmutatására törekszenek, és biztosítják a helyes, a kiegyensúlyozott látást. Ilyen központi, tehát lényegi alkotói hitünknek: Isten üdvözítő kegyelme Jézusban (a kereszt és a feltámadás), Isten uralma és az Őbenne való élő reménység stb. E hitbeli összetevők alkotta centrum és az innen tájékozódó bibliai látás kell, hogy meghatározzon minden tanítást és etikus életvitelre vonatkozó szabályt. Másféle értelmezésnek, legyen az akár angyali is, helye nincs!

3. Az apostoli szolgálat **felelőssége egyetemes** érvényű: meghaladja egy helyi gyülekezet, vagy egy bizonyos szakágazat, mint pl. gyülekezeti diakónus/pásztor tennivalóinak kereteit.

Az egészséges tanításhoz és a minden gyülekezetre érvényes igei igazsághoz való ragaszkodás felelőssége ez. Jelenti még a fiatal igehirdetők és gyülekezeti lelkimunkások szolgálatba állításának a terhét. Az apostoloknál gyakran találkozunk azzal a fontos aktivitással – cselekvési készséggel –, ami a nagy „missziói parancs”, vagy Krisztus egész „egyháza” szolgálatának az előmozdításában nyilvánul meg. Így pl. az őskeresztény korszak idején a nemzsidók közötti missziói munkában, a diakónusok szolgálatba állításában stb.

4. Az apostoli megbízás az **egyetemes pásztorlás** és az **egyetemes őrállás** szolgálata. Ez teszi az apostolokat felelőssé arra, hogy a hívők Szentlélekkel kereszteltek legyenek, és használják a lelki ajándékokat. Amikor az apostolság jeleiről beszél Pál, többek között a Szentlélekben és képmutatás nélküli szeretetben való szolgálatról beszél (2Kor 6,6), amelyek isteni erőiben nyilvánulnak meg (2Kor 12,12), de említi „...az összes gyülekezet gondja miatt” való zaklatást is (2Kor 11,28). Pál kötelességének tartja, hogy őrködjön az egészséges

tanítás és a gyülekezetek életének erkölcsi tisztasága felett, hogy az a világ előtt minőségileg mértékadó értékű legyen. Mindez főleg a különböző leveleiből tűnik ki.

Az apostolok voltak azok – a vénekkel együtt –, akik a törvény értelmezéséről és a krisztusi szabadságban való megtartásáról tanácskoztak (és megbeszélésük eredményéről a fiatal gyülekezeteket tájékoztatták); erről az „apostoli gyűlésről” az ApCs 15. részében olvashatunk. 5. Az is hozzátartozik az apostolok szolgálatához, hogy **biztosítsák a gyülekezet egységét**, melynek tagjai Krisztus vérén váltattak meg. A Jn 17-ben Jézus először az apostolok egységéért imádkozik – úgy, hogy akik hisznek az ő beszédükre, azok is egyek legyenek (Jn 17,20–21) – és ez így már több mint egyszerűen az **egység**.

A Biblia az Ef 4,3-ban beszél a „Lélek egységéről” is. Ezt a fajta egységet nincs módunkban létrehozni: ez az újjászületés műve. Jézus gyülekezete (az egyház) mindig látható, de egész kiterjedésében mégsem tekinthetjük át. Az igazság az, hogy nem lehet kevesebb testvérünk az Úrban, mint ahány gyermeke Mennyei Atyánknak van. A megfelelő görög szó, a **henotés** egységet jelent, avagy egyességet (olyasmit, amiből nincs több).

Isten szemében az **egység** már megvan, hisz „... Ismeri az Úr az övéit;...” (2Tim 2,19), míg számunkra ez csak eszkatologikus, azaz: az idők végén megvalósuló valóság. De az egység fogalma feltételezi még – ami semmiképpen sem feledendő – a tanításbeli **egyességet** (homologia = egyezés, egyetértés) is. János evangéliumának 17. része szerint Jézus az egységért való imájában összekapcsolja a „Lélek egységét” („...miképpen mi egy vagyunk...” tudniillik: mint Ő és az Atya – Jn 17,22) és az „igazságban való egységet” („Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság” Jn 17,17)

Ez az oka, amiért az apostolok (és más szolgálattevők, mint az evangélisták is) kötelességüknek tudják, hogy tanítsanak mindaddig, „míg eljutunk mindnyájan... a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére” (Ef 4,13) – „...hogy ne legyünk... olyanok, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hanyódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától...” (Ef 4,14).

6. Az apostoloknak megbízatásuk van az **egyetemes vezetés** gyakorlására. Szolgálatukban az összes többi szolgálati célú ajándék (a prófétái, a tanítóé, a pásztoré és az evangélistái) jelen van – ezért tartalmilag is egyetemes jellegű szolgálat ez, de elsődleges feladatuk mégis a vezetés. Természetesen ez sokkalta többet takar, mint egy helyi gyülekezet irányítása. Egyetemes felelősségükből fakad, hogy vezetniük kell, de „parókiájuk” az egész világ.

7. Az apostolok **karizmatikus szolgálattevők**: ugyanazon testben egyszerű tagok és vezetők is, de nem valami adminisztrátorai a nyájnak. Hogy nem csupán tehetséges szervezők (aktivisták vagy rendkívül rátermett emberek egy ilyen munkára), az abban nyilvánul meg, hogy szolgálatukat jelek, csodák és a Szentlélek közlései erősítik (Zsid 2,4).

Pál mondja a 2Kor 3,5-ben: „...Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak... a mi alkalmasságunk az Istentől van”. Isten nem mindig azokat hívja el, akiknek valami képességük van, hanem azokat áldja meg képességgel, akiket elhív. Ezek a Lélek emberei, az **Újszövetség szolgái** – azok, akik ily módon, azaz: az Isten áldásából fakadóan alkalmasak. Az említett természetfeletti jelek az apostoli küldetés megerősítői, de a jel nem maga a küldetés.

Megjegyzésként ide kíváncozik, hogy nem mindenki apostol, aki csodákat tesz (1Kor 12,28–30). Valaki az annyira óhajtott csodatevő ajándékkal természetesen több csodát tesz, mint egy apostol, mert hisz szolgálata a csodatevő erők általi tettekben valósul meg – ilyen az ajándéka. De az apostol esetében a csodák csak szolgálatának a megerősítésére valók. Az érzéki (a testi – 1Kor 3,1–3) hívők Korinthusban biztonnal úgy gondolkoztak, hogy a „csodatevők” **szuperapostolok**, s ezért értékelték alul Pál szolgálatát (2Kor 10,10). A csodatevő erők munkásai különben is jobban hasonlítanak az evangélistákhoz. Mivel azonban az apostolok is evangélizálnak, náluk is láthatnak csodákat. De ezek nem alkotják küldetésük alapvető tartalmát; magánál a kapott ajándéknál jelentősebb az, hogy „ők maguk” Isten ajándéka.

A CSALÁD

Családi rovatunkban egy új sorozatot indítunk Marion Stroud: *Loving God, loving you* c. könyvének egyes részeit közöljük folytatásokban, melyek a megtért és hitre jutott feleségek és édesanyák mindennapi problémáival foglalkoznak, amelyek hitetlen családtagjaikkal, környezetükkel kapcsolatban merülnek fel. Hisszük, hogy a felemás igában élők helyzete Magyarországon is hasonló és nem kevésbé segítségre szoruló, mint Angliában.

A sorozat részei a következők lesznek:

1. *Megosztani az örömhírt meg nem tért szeretteinkkel*
2. *A hívő édesanya és a gyerekek*
3. *A vasárnap*
4. *Te nem az a lány vagy, akit feleségül vettem*
5. *Újfajta szeretet*
6. *Nehéz napok*
7. *Otthon, ahol a legnehezebb*
8. *Hid a háborgó vizek felett*
9. *Együtt, tovább*

Tegye Isten áldássá ezt a sorozatot mindannyiunk számára!

Megosztani az örömhírt meg nem tért szeretteinkkel • Fordította: ifj. Kovács Béla

A jó híreket tovább kell adni. Amikor felismered, hogy a keresztény hit jó híre mi mindennel kapcsolatos, természetes, hogy azonnal a családodhoz és a barátaidhoz akarsz rohanni, hogy elmond nekik mi hiányzik az életükből. Vágyódsz rá, hogy elmondhasd örömedet és frissen szerzett békeségedet. Fel szeretnéd ismerni Isten célját nemcsak személyes életedre, hanem az egész családra vonatkozóan is.

Lehet, hogy férjed, vagy idősebb gyermekeid veled együtt keresték az élet célját. Ha igen, örülni fognak, amikor hallanak újonnan megtalált hitedről, hogy veled együtt vizsgálhassák meg azt. De ne légy túlságosan letört, ha családod reakciója nagyon más lesz! A Biblia azt mondja, hogy a meg nem tért emberek vakok Isten igazságát illetően mindaddig, míg maga Isten fel nem nyitja a szemüket. Ne feledd, hogy a szükség felismerése milyen fontos, mielőtt el tudjuk fogadni azt, amit Isten ajánl; és amíg ide elérkezünk, az gyakran lassú és hosszú időt vesz igénybe.

Talán szeretteidnek az a véleménye, hogy „egy kis vallásosság nem árt anyunak, ha ráadásul boldoggá is teszi őt”, de ők maguk nem akarnak tudni róla. Az is lehet, hogy egyenesen kételkednek Isten létezésében, és magukat humanistának, ateistának, agnosztikusnak tartják, vagy egyszerűen érdektelenek. Bármilyen legyen azonban a helyzet a családban, ne bátortalanítsd el! A Biblia azt írja, hogy mi Jézus tanúi legyünk. Nos, a tanú olyan személy, akinek első kézből származó tapasztalata van arról, amiről tanúskodik. Sokfajta módja van annak, hogy engedelmeskedjünk e parancsnak, nemcsak az, hogy prédikációt rögtönzünk a konyha közepén. Gondolkodjunk el ezen!

De először is hogyan adjuk tudtul újjászületésünket?

Az idő, amikor beszélni kell

Christine három hosszú – kereséssel, kétségekkel és határozatlansággal teli – év után tért meg. Ő már hallott arról, amit Jézus Krisztus tett, járt is gyülekezetbe és megtapasztalta azt a „többletet”, ami a többi fiatal testvér nő életében volt, akikkel találkozott. Noha vágyott arra, hogy megossza hitét, egy kapóra jövő dolog mégis hátráltatta: okos, jól képzett férje

leplezetlenül megvetően viselkedett a keresztény hit dolgaival szemben. Aztán azon az estén, amikor elhatározta, hogy – bármi is legyen az ár – elfogadja Jézus megváltását, nagyon vegyes érzésekkel ment haza. „El kellene mondanom a férjemnek, vagy nem?” Miután megvitatta magában a kérdést, úgy érezte, el kell mondania Stuartnak, milyen lépésre szánta el magát. Felkészült a kitörésre is, amire ezek után számíthatott. De nem úgy lett. Stuart közbevágás nélkül meghallgatta el-elcsukló szavait, aztán leeresztette kezéből az újságot, majd ezt mondta szelíden: „Ó, igen, ha akarod, próbáld meg, és majd meglátjuk, valóban hoz-e valamilyen változást.” Nem szólt többet, de akkortól fogva az ő szemében Christine élete erősítette vagy cáfolta a kereszténység valóságát.

Az idő, amikor csendben kell maradni

Mary úgy gondolta, hogy a hívő élet a gyülekezetbe járást jelenti, így ő lett az egyik legbuzgóbb személy ezen a téren. Mindent megtett ezért, sok-sok istentiszteletre ment el, de ennyi volt az egész. Semmi belső változás nem történt életében, és a családjára sem tett semmilyen benyomást a Mary-féle kereszténység. Egy nap aztán elment meghallgatni egy misszionáriust az indiai munkájáról. Ehelyett azonban arról beszéltek, hogyan kezdhetne ő is új életet Krisztussal. Alig merte elhinni, mégis megtette az első lépést, hogy életét Jézusnak adja, és kérje Őt, hogy tegye meg azt az életében, amire a gyülekezeti alkalmak nem voltak képesek: változtassa meg őt. Természetesen el akarta mondani a férjének is, hogy végre megtalálta az igazi megoldást, de eszébe jutott, hogy korábban milyen gyakran prédikált már Donnak. Most úgy érezte, haza kell mennie, de semmit sem kell szólnia, hanem éljen új életet, így bizonyítva magának és családjának, hogy igazán történt valami.

Tehát Mary számára először a cselekedetek adtak. Christine-nek viszont tetteivel kellett bizonyítania szavai igazságát. Ez érvényes minden hívő emberre. Az otthoni körülmények és reagálások sokat változhatnak, de ha megpróbálsz megmagyarázni, miért jöttél Jézushoz, a saját cselekedeteid fogják bizonyítani ennek valóságát, és ezek fognak hatást gyakorolni azokra, akik a legjobban ismernek téged. De ha tetteid meggyőzőbbek lesznek a szavaknál, hogyan kezdhetnél el Jézusról beszélni a családban? Először kérd az Urat, mutassa meg, mely gyakorlati területeken van szükség változásra, és egy időben csak arra az egy dologra figyelj! Mary egy farmerhez ment feleségül, aki nagyon korán szokott felkelni, hogy ellássa az állatokat. Házasesetükben Mary egyszer sem készítette el férje reggelijét, ha csak az nem csinálta meg az övét. Tehát az első lépés Mary „nincs beszéd csak cselekedet” kampányában nagyon egyszerű volt: felkelt, és elkészítette Don reggelijét. Nemcsak egyszer, hanem attól fogva mindennap. És ez csak a kezdete volt annak a „forradalomnak”, amit Jézus hozott az életébe. Az Úr lépésről lépésre megmutatta neki, hol vannak hiányosságok mindennapi életében, és képessé tette őt a változtatásra is. Mivel régebben nagyon rossz háziasszony volt, Don csak ámult most, látva a különbséget.

Lehet, te modell háziasszony voltál mindig, és nem kell ezen a téren megváltoznod. De minden házasságban van olyan súrlódási pont, ahol magatartásbeli változások kellenek. Csak egy figyelmeztetés: Bizonyosodj meg róla, hogy a változás, amit munkálsz, örömet hoz-e a másoknak is, nemcsak neked! De nézzük csak, mire is gondolok!

Sally és Clive között a kert volt az a gonosz manó, ami mindig bántást okozott. Sally szerint a kert a férfiak dolga, hiszen a szülői háznál az apja mindig mindent elvégzett a kertben. Clive gyerekeiben pedig a kert ugyanúgy az édesanyjának volt a „birodalma”, mint a ház többi része. Így nem is vártak tőle mást, minthogy időnként nyírja meg a fűvet. Amikor Sally megtért, elhatározta, hogy megpróbálja férjével is megosztani hitét azáltal, hogy otthonukat még kényelmesebbé és vonzóbbá teszi. Ez volt az a terület, amit kedvelt. Elvégzett tehát egy virágkötő tanfolyamot, majd egy varrótanfolyamot, amit nagyon élvezett, és sok új baráttra is szert tett. Azonban még ő volt megsértődve, amikor tanúskodásának ez a módja csak nagyon kevés jeget tört meg Clive-nál. Ez nem is volt meglepő, hiszen a virágok náthát okoztak neki,

és kedvenc régi pólóját is szétnyirbálta a felesége. Sallynek itt meg kellett állnia, hogy felismerje: rossz úton halad. Kiderült a kellemetlen igazság: a házon kívül, az ő személyes „csataterén”, a kertben volt az, amit az Úr meg akart változtatni az életében. Egy-két napi belső küzdelmet jelentett az neki, de amikor végülis Sally egy vállrándítás és egy mosoly kíséretében félretette a kézimunkát, kiment, és elővett egy pár kertészkesztyűt, Clive-nak sem kellett többé mondani, hogy valóban történt valami a felesége életében.

Jennynél nem a szabás-varrás, hanem a sütés volt a probléma. Ő szeretett főzni, és a tortakészítés volt a specialitása. Így amikor valami véleménykülönbségből kifolyólag be akart vágódni a férjénél, vagy meg akarta mutatni neki, milyen egy hívő feleség, sütött egy tortát. A torta mindig első osztályú volt, csak egy gond volt a dologban: Paul nem nagyon szerette a tortát. Ő sokkal inkább szeretett volna szerelmeskedni.

Ne ütközzetek meg azon, ha Jézus a házasságotok legintimebb részeiről is szól és tanít. A testi kapcsolat ugyanis nagy-nagy öröme, vagy szintén nagy törésnek lehet kiinduló pontja. Távol legyen az a feleségtől, hogy külön hálószobába költözzék, amikor megtér. A Biblia világosan szól erről az 1Kor 7,13-ban: „Ha egy asszonynak hitetlen férje van, és ez kész vele élni, ne hagyja el a férjét.” Sőt mi több, ugyanitt a 3. vers ezt mondja: „A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt.” Vagyis az Ige szerint a jó feleség ilyen. Lehet, hogy neked kérned kell az Ő segítségét, hogy a meglévő jó kapcsolatokat még jobb legyen. Vagy lehet, hogy házasságotok nagyon gyenge ezen a területen: minimálisan teljesíted csak férjed kívánságát, és az esetek többségében különféle kifogásokkal élsz. Ha így van, örülj, mert Jézus tud neked segíteni, hogy változtass ezen a téren, ami által ez is tanúságtevésed hatékony formája lesz.

A cselekedetek hangosabban beszélhetnek, mint a szavak, de utóbbiaknak is megvan a maguk ideje és helye. Ha különböző megjegyzések hangzanak el az életedben történt változásokkal kapcsolatban, ne félj elmagyarázni az okát, és bízz Jézusban! Állj ellene a kísértésnek, és ne „prédikálj” vagy vitatkozz a gyülekezetről vagy a vallásról! Lehet, hogy teológiailag nem tudod pontosan elmondani, de abban légy biztos, amit Jézus tett érted! Ha cselekedeteid alátámasztják, amit mondasz, senki nem fog megcáfolni!

Eddig arról beszéltünk, hogyan legyünk Jézus tanúi a közvetlen családi és baráti körben. De mi van azokkal, akik e körön kívül vannak? Oda kell rohannod, és felajánlani szolgálataidat a munkáshiánnyal küzdő vasárnapi iskolának, vagy az idősek klubjának, vagy annak a néhány hűséges testvérnek, akik a hívő újságot terjesztik? Nagyon könnyű úgy érezni, hogy te most csinálsz valamit, ami számít Jézus szemében, ha ez otthonodon kívülre esik. Vagy ha családot érdektelen, vagy nem értékeli erőfeszítéseidet, hogy megmutasd nekik ezáltal is, mit jelent hívőnek lenni; mert sokkal figyelemreméltóbbnak tűnik, ha erőidet valahol máshol kötöd le, mint otthon.

Azonban mielőtt rendszeres gyülekezeti tevékenységbe fogsz, ami jórészt elszólít az otthonodtól, gondolkodj és imádkozz figyelmesen. Mert ha Isten neked otthont és családot adott, akkor ők azok, akikért először felelősséggel tartozol Jézusnak.

Ha új megtérő vagy, akkor még sokat kell tanulnod, mielőtt másokat taníthatnál. Ez nem azt jelenti, hogy teológiát kell végezned ahhoz, hogy Jézus tanúságtevője légy, de igenis fontos tudni, hogy mit és miért hiszel. Természetesen szükség van vasárnapi iskolai tanításra és ezekhez hasonlókra, és lehet, hogy téged kérnek meg, hogy ilyen módon szolgálj Istent.

Viszont ne szomorítsanak el a „kis dolgok napjai” sem. Bevásárlás az idős szomszédnak, vagy a gyermekfelügyelet, amíg az anyuka a városban jár, vagy amikor kétszer fordulsz, hogy egy édesanyát beteg gyermekével elvigyél – mindezek olyan dolgok, amelyekkel az Urat szolgálod, s amelyek lehetőséget adnak arra, hogy ne csak tettekkel, hanem szavakkal is terjeszd az örömhírt.

Minden nap meghozza a maga lehetőségeit – nyújtsd ki értük a kezéd, és ragadd meg két kézzel, amiket Isten nyújt neked!

Ennyit az örömhír szavakkal és tettekkel való hirdetéséről.

Azonban van az éremnek egy másik oldala, ami még fontosabb az előzőeknél is.

„Beszélj néha a körülötted levőknek Istenről, de beszélj mindig Istennel a körülötted levőkről.”

Ez a Jézusról való bizonyágtételünk elengedhetetlen része, amit soha nem tudunk túlteljesíteni. Ha nem vagyunk kapcsolatban a saját „főnökségünkkel”, akkor dolgozhatunk és beszélhetünk kifulladásig, mégsem lesz semmi eredménye. De amikor imádkozunk, Isten rajtunk keresztül tud munkálkodni.

Talán most ezt mondod: „Ha ez így van, miért imádkozom már évek óta, hogy a férjem megtérjen, mégsem látszik, hogy valami történne?” Tudod, a kitartó imádság több, mint könyörgés, hogy Isten jelentse ki magát azoknak, akiket szeretünk. Mert mi az indítékod? Miért imádkozol olyan becsületesen a férjedért, a gyermekedért, a barátnődért? Talán azért, mert az életed sokkal könnyebb lenne, vagy boldogabb lennél, ha megtérnének? Légy most őszinte! Vagy pedig azért, mert azt akarod, hogy ők is megismerjék a Jézussal való élet örömeit, és hogy félelem nélkül nézzenek szembe a halállal? Természetesen ezek a vágyak sarkallnak téged az imádkozásra, és ez rendjén is van. De mi Isten szerepe ebben az egészben?

Mert Ő az, aki olyan nagyon messzire ment el, hogy lehetővé tegye az embereknek, hogy visszatérjenek Hozzá. Ezért az imádkozásra való első indító okoknak az Ő érdekeinek és dicsőségének kell lennie. Azután imádkozhatunk más emberek érdekében. És csak mindezek után következzel te az imában! Amikor ezt Isten felismerteti veled, és képessé tesz, hogy igazi önzetlenségben imádkozz, akkor kezded megtapasztalni, hogy meghallgatja imádat.

Tehát imádkozz vezetésért a cselekedeteidben! Imádkozz bölcsességért, hogy mit mondj és mit ne mondj! És kérd a Szentlélek munkáját, hogy megnyissa szeretteid szemét saját szükségükre és az Ő segítségével felismerésére! Soha ne felejtse el azonban, hogy Isten nincs rád szorulva ahhoz, hogy valakit megtérítsen! Te megteszed, amit rábízott, de a Szentlélek munkáját nem végezheted Ő helyette. Vagyis légy Jézus bizonyágtétezője úgy, ahogy a főiskolai mozgalmak is teszik: „Tégy bizonyágot Jézusról a Szentlélek erejében, és hagyd Istenre a véghezvitelt.” Ez utóbbit pedig teljes bizalommal teheted.

FÓRUM

Prófécia Alan Vincent-en keresztül • (-i-f)

– Úgy vagytok, mint Midián napján, elmenekülve, elbújva az ellenség elől (vö. Bír 6,2), de az Úr azt mondja: Megfúvom a kürtöket szerte az országban, és hívom előre az én népemet, és Lelkem új módon száll le azokra, akik készek arra. Hívlak benneteket, hogy látható seregem legyetek. Dicsőséges gyülekezetem, az én testem legyetek, akit minden ember lát, és megérinthet (megtapinthat), és ahogy nyilvánosságra léptek, látnak titeket az emberek teljes világosságban, de meglát titeket az ellenség is. A láthatóságtok azt is jelenti, hogy az ellenség nagyobb dühvel száll szembe veletek. De ne féljeteek – ezt mondja az Úr – mert én megadom nektek a győzelmet!

Szívetekbe bátorságot öntök, és helyes módon jártok majd előttem. Ha nem féltek az ellenségtől, az ellenség elmenekül előletek, teret enged nektek. És ebben az országban növekvő tekintélyt adok nektek a barlanglakások és a gödör lakások helyett... Hívlak benneteket, hogy bátran álljatok ki a nyilvánosság elé. Én adok nektek lehetőséget, hogy megszólaltassátok és meghirdessétek az én nevémet. Stadionokat és nagy nyilvános helyeket nyitok meg előttetek. De legyetek óvatosak, és csak az Úr félelmében és nevében cselekedjeteek. Amikor a nagyobb nyilvánosság napjai eljönnek, **vigyázzatok**, mert küldök

nektek majd segítők, akik mellettetek lesznek; de a Sátán elküldi majd azokat, akik megpróbálnak titeket eltéríteni és megcsalni. Legyetek válogatósak! Óvatosak! Ne fogadjatok el mindenkit! Ismerjétek fel azokat, akiket én hívtam el! A Sátán csapdákat állít majd nektek. Ne használjatok ki minden lehetőséget! Ne menjetek keresztül minden nyitott ajtón! – mert lesznek ajtók, amelyeket én nyitok ki, és lesznek majd csapdák...

Legyetek itélettel, és úgy fogadjatok el! Legyetek közel a Szentlélekhez! Nagyon-nagyon figyeljétek Őt, és Ő valóban elvezet titeket a teljes igazságra. Félelem nélkül haladhattok előre egészen addig, míg a Szentlélek jelenlétében éltek. Örvendeztetek addig is, míg vége nem lesz annak az időszaknak, amíg barlangokban és gödrökben laktok, és tágas helyre vezetlek benneteket! Halleluja!!!

A fenti prófécia – mely elhangzott Kadarkúton, 1988. június 8-án – beteljesülésének napjait éljük. Szívleljük meg, fogadjuk el, és cselekedjünk a ma is aktuális felszólítás szerint!

A látás és a magyarországi ébredés • Süveges Imre

Az elmúlt években jó néhány új kifejezéssel gyarapodott a hívők szókincse. A látás is az ilyen szavak közé tartozik. Elég gyorsan népszerű lett, gyakran használjuk, de ismerjük-e a szó valóságos tartalmát? Megfigyelhető a szó elértéktelenedése, hiszen sok esetben saját elgondolásunkat, elképzelésünket is a látás szóval fogalmazzuk. A magyar bibliafordításokban ez a kifejezés nem szerepel túl sűrűn. (ApCs 26,19; Péld 29,18).

Összességében szemlélve a Biblia tanítását, és az eredeti szöveggel összevetve, a szó valódi tartalma: mennyei kijelentés, kinyilatkoztatás. A Péld 29,18 szóhasználata utal a látás eredetére és fontosságára. „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul”. Tehát a látás: mennyei szemszögből, Isten szemével látni eseményeket, dolgokat. Ennek hiánya súlyos következményekkel jár, elvadul a nép. Ez arra utal, hogy a közösség vezetése nem működik jól, és ennek következtében az emberek elindulnak a romlás útján. Itt jól látható a látásnak a vezetésben betöltött fontos szerepe.

A látás kifejezés Isten kijelentésének minden formáját magában foglalhatja. Sok esetben összetévesztjük a látomás szóval. Közel állnak ugyan egymáshoz, de nem teljesen azonosak. A látomást képszerű képzetek sorozataként definiálhatjuk. A látomás vagy álom (a különbség abban áll, hogy előbbi tudatos, ébrenléti állapotban történik) részhalmaza a látásnak.

Pál életének fontos jellemzője volt a látás. Egyik éjszaka látomáson vagy álmon keresztül azt a látást kapta az Úrtól, hogy Macedóniába menjen (ApCs 16,9).

Tehát a hívő ember életében Isten akaratának személyre szabott megismerése a látás, ezért kialakulása rendkívül fontos! Ennek hiánya teljesen kizárja a természetfölöttit a hívő életéből, így csak földi síkon fog mozogni, ami sok kárt okoz. Isten nagyszerű embereinek életét tanulmányozva a Bibliában és napjainkban, elég hamar kiderül, hogy hosszú távon csak azok tudtak Isten szemével látni, akiknek mély imakapcsolatuk volt az Úrral. A látás mindig az imádkozásból nő ki!

A látás kivitelezése

Az Úr akaratát nem elég megismerni, azt ki is kell vitelezni. A kivitelezés végeredménye Isten felelőssége, a tied a hit és az engedelmség! Nem elég a látás tartalmának a megismerése, ezentúl meg kell tudnod a végrehajtás módját és idejét is. Gyakran megfigyelhető: a látás tartalma Isten szerint való, de a kivitelezés módja vagy az időzítés nem. Csak mindhárom tényező figyelembevételével lesz teljes a kép. A látás tartalmazhat ígéreteket, de nem feltétlenül csak abból áll. Mindez nem emberi produktum, Istentől kapjuk, részünkről az elfogadás alapját – az imádkozó életformát – kell megteremtteni.

A látás elfogadása után fontos tényező a várakozás. Béketúrással megvárni Isten idejét. Hitre és béketúrásra van szükség az ígéretek elnyeréséhez. Ezt meg kell tanulni, mert az emberi türelmetlenség csak kárt tehet Isten tervében. Isten Lelke úgy tanított, hogy a várakozás nem egy passzív állapot. Imádkozunk és böjtölnünk kell a megvalósulásért! Felmerül a kérdés: „Isten akaratáért miért kell imádkozni, hiszen Ő mindenható, s amit akar, megcselekszi?!” Általánosságban erre a válasz az, hogy „emlékeztessük az Urat”. Nem hinném, hogy Isten feledékeny lenne, erre inkább nekünk van szükségünk. Ezen túl a Szentlélek egy újabb tényezőre mutatott rá: A szellemvilágban a Sátán minden erejével megakadályozni igyekszik Isten akaratát. Isten hatalmat adott nekünk, és imáink által pozitív szellemi nyomást fejtünk ki a levegőbeli hatalmasságokra, elősegítve ezzel a mennyei akarat kiteljesedését. Dániel életében látunk erre jó példát (Dán 10,1). Dániel könyörög, böjtöl, Isten követe elindul felé, majd a démonfejedelmek ellenállása ellenére Dániel kitartó imája eredményeképpen – három hét múlva az üzenet célba ér.

Ezen túl a hit, az Úrban való bizalom nagy szerepet játszik a kivitelezésben. Ilyen esetekben többször kaptam ezt az igeverset a 37. zsoltárból: „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.” A hit – Isten ajándékeként – az imaéletből és az Úr szavának megértéséből fejlődik ki. Egy nagy horderejű látás kivitelezéséhez kapunk megerősítéseket, amelyek az eredeti célra mutatnak. Tapasztalataim szerint az esetek többségében ezek a megerősítések a hitbeli elbizonytalanodás idején jönnek. A járatlan, ismeretlen úton nagy szerepük van a jelzőtábláknak, amelyek újra és újra megerősítik az irány helyességét. A hit segít a kitartásban, hiszen jelentkeznek elbizonytalanító dolgok. Ilyenek lehetnek a körülmények, érzelmek és az emberi ellenvélemények, ellenállások. Ezért is hangsúlyosan fontos az Úrtól való függés és a folyamatos Reá figyelés. Egyszerűbb esetekben a körülmények fokozatosan a látás szerint alakulnak, de elég gyakori, hogy a körülmények bizonyos ideig – látszólag – teljesen ellentmondanak Isten akaratának. Megtérésem után, egészen fiatalon az Úr egy erős meggyőződést, látást helyezett a szívembe a nősüléssel kapcsolatosan. Több, mint nyolc éven keresztül minden ellene mondott ennek a vezetésnek, még sokszor én magam is, ennek dacára az Úr a hitet folyamatosan erősítette bennem, amíg ez 1992 augusztusában csodálatosan beteljesült. Isten felelősséget vállal mindazért, amit mond!

A kivitelezés a hit próbájával jár együtt, ami nem mindig könnyű. A zsoltáros ezt így fogalmazza meg: „Mindazideig, amíg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt” (Zsolt 105,19).

Egy keveset szeretnék írni a látás és megvallás közötti összefüggésről. A megvallásról szóló tanításomban hangsúlyoztam, hogy Isten ígéreteit és a Tőle származó látásokat el kell mondani, ami sok esetben előfeltétele a megvalósulásnak. Ez mind igaz, de mégsem ilyen egyszerű. A helyes megvalláshoz Isten bölcsességére van szükségünk. A kérdés csupán annyi: mit, mikor és kinek valljak meg. Mindez a látás tartalmától függ. Általánosságban elmondható, hogy a beteljesülés előtt valamilyen szinten közölni kell Isten akaratát. Még gimnazista koromban az Úr azt a látást helyezte a szívembe, hogy külföldi bibliaiskolában tanuljak, angol nyelvterületen. A kommunista rendszer idején ez teljesen lehetetlennek tűnt. Meggyőződésem annyira erős volt, hogy elkezdtem angolt tanulni, és mikor az iskolában megkérdezték, milyen irányba szeretnék továbbtanulni, őszintén elmondtam terveimet. Valószínűleg azt hitték, valamilyen protekció van, azért vagyok ilyen biztos a dolgomban. Isten később tényleg kaput nyitott, így az elsők között mehettem Angliába, és szerezhettem teológiai diplomát. Sokan – helytelenül – a nyilvános megvallást nem merik felvállalni. Ez nem a hit cselekedete. A nem személyes jellegű, gyülekezetre vonatkozó látást is el kell mondani, és szükséges, hogy a közösség a Szentlélek által ítélje meg. Ez nem abból a megközelítésből történik, hogy tetszik-e vagy nem, hanem, hogy Isten akarat-e vagy sem. Az Úrtól való látás kiállja a próbát és a közösség megítélését!

Gyülekezeti, közösségi szinten fontos a látás folyamatos hangsúlyozása és az emberek ilyen irányba való motiválása.

Végül az Úr kapunyitása után, Isten akarata szerint, engedelmesen meg kell tenni a ránk tartozó lépéseket, „Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén elnyerjétek az ígéretet” (Zsid 10,36).

Sok esetben a látás beteljesülése előtti szakasz Isten és emberek előtti megaláztatással jár együtt, de az eredmény mindenért kárpótol.

Végül a látással kapcsolatban három, gyakran előforduló hibát szeretnék megemlíteni.

Az első ilyen hiba az, amikor az Úr üzenetének átvétele után emberi ambícióinkat bevetve önállóan akarjuk azt kivitelezni. Ez eleve kudarcra van ítélve. A látás tervezője Isten, a kivitelezője a Szentlélek, közreműködője az ember!

A megvalósuláshoz az Úr adja meg az utat. Ő nyitja meg a kapukat, neked hinned, imádkoznod és az Ő akarata szerint engedelmeskedned kell.

Másodszor, létezik egy alaplátás, ami az Úrtól származik, de a későbbiek során saját elképzeléseinket is hozzácsatoljuk, és meglepődve tapasztaljuk, hogy annak csak egy része valósult meg. Volt egy ilyen esetem, amikor a szolgálattal kapcsolatban emberi elképzelések keveredtek az Úrtól kapott üzenethez. A megvalósuláskor őszinte bűnbánattal kellett megállnom Isten és emberek előtt, csak így tudtam elkerülni a tövist az életemben. **A tévedhetetlenség jogát soha ne tartsd fenn magadnak!** Isten kegyelme és szeretete nyomán a helyreállítás tökéletes.

Harmadszor, a látást részben, vagy teljesen el is lehet veszíteni, a kinyilatkoztatás tartalmának elfogadásától függően. Hogyan lehetséges ez, ha Isten akaratáról van szó? Isten nem egy esetben emberi feltételekhez köti a megvalósulást. Izrael életében a honfoglalás időszakában látunk erre buzdító és elszomorító példát is. Országuk területére vonatkozóan Isten nagyobb látást adott nekik, de csak akkora földet foglaltak el, amennyire hitük és engedelmességük kiterjedt.

Ne ijedj meg az Úrtól kapott látásoktól! Hagyd és igényeld, hogy Isten benned azt több oldalról is megerősítse! Hited és meggyőződésed felépülése után teljes felelősséggel vállald fel a megvallást! Mielőtt Isten valamit cselekszik, kijelenti azt szolgálóinak.

Az esetek nagy többségében olyan látások származnak az Úrtól, amit az ember önállóan nem tud megvalósítani. Ha mindent meg tudnánk tenni, a dicsőség a miénk lenne, de mivel ezek Isten nélkül megvalósíthatatlanok, így minden dicsőség Őt illeti!

A következőkben szeretném ismételtelen leírni azt a látást, amit már 1991-ben publikáltam az Élő Vízben. Mindezt angliai tanulmányaim során böjtölés és imádkozás közben kaptam. Tele volt a szívem vágygal, hogy megismerjem Isten nagy dolgait, és egyben nagyfokú elégedetlenség élt bennem Istennel és Közösségünkkel, a pünkösdi gyülekezetekkel szemben: „Uram, csak akkora a Te hatalmad, mint amilyen mértékben gyülekezeteinkben látható?

Nem! Tudom, sokkal hatalmasabb vagy, Igéd is azt mondja! Hiszem, hogy bemutatod nekünk hatalmad és dicsőséged.” Ilyen lelkülettel kerestem az Urat, ébredésért imádkozva. Akkor az Úr egy kis betekintést adott a jövőbe, ami gyökeresen megváltoztatta gondolkozásmódomat, és azóta is szívemben ég. Láttam magam előtt Magyarországot, s az ország felett megnyíló eget. Lángnyelvek jöttek le a mennyből az ország különböző területeire. A legnagyobb lángnyelvet Budapest fölött láttam. Ezután hirtelen az összes lángnyelv egy nagy tűz tengerré állt össze, ami áterjedt Magyarország határain túl. Mindez Isten Lelkének a munkájára utal. Ekkor egy hangot hallottam, és az Úr azt mondta: „Egy új generációt hívok el, akik betelnek az én erőmmel, és elviszik az evangéliumot a magyar népnek”. Az új generáció a megújult emberek, fiatalok közössége. Láttam, hogy megtértek országosan ismert politikusok, művészek és más hírességek, akik bátran bizonyágot tettek hitükről még a televízió kerestül is. Láttam ismert zenekarokat, akik megtérve, Jézus-dalokat énekelve elvitték az evangéliumot a fiatalok közé. Láttam gazdag vállalkozókat, akik nagy anyagi áldozatokat

hozva támogatták ezt a munkát. Megértettem, hogy az Úr terve szerint a Pünkösdi Közösség 5000 főről 50.000 főre fog növekedni. Végül az Úr bevitt egy nagy pünkösdi gyülekezetbe, amely több, mint 10.000 tagú volt. Isten Lelkének a kenete izzott a légtérben. Ez egy lelkileg szabad, Istent dicsőítő gyülekezet volt. A pódium tele volt elhagyott gyógyászati segédeszközökkel, botokkal, mankókkal és üres tolószékekkel. Isten hatalommal ruházta fel népét, hogy gyógyulások történjenek és csodákat tegyenek, s lerombolják az ördög minden munkáját. Az Úr azt mondta: „Hívd Omega gyülekezetnek, mert ímé hamar eljövök”. Tudom, ez az ígéret alapvetően a pünkösdiekre vonatkozik, de abban is bizonyos vagyok, hogy az ébredés az egész magyar kereszténységet érinteni fogja. Az Úr most rakja le mindennek az alapját.

A látás elfogadása után nagyon örültem, és szívből hálát tudtam adni Istennek a jövőért. Egy hét múlva minden örömöm elszállt, amikor Isten azt mondta, hogy mindezt mondjam el a kollégiumban és itthon Magyarországon is. Egy nemzetközi teológiai intézményben tanultam, ahol több, mint harminc országból voltak hallgatók. Éreztem a megvallás felelősségét. Hosszú harcok árán az Úr meggyőzött és megerősített. Amikor teljes félelem és kétségek között vívódtam, az Úr egy ígét adott nekem, ami akkor nagyon megerősített és választ adott problémáimra: Dán 10,11–15. Érdeemes végigolvasni, de most csak egy verset idézek: „Jöttem pedig, hogy tudodra adjam, ami a te népedre az utolsó időkben bekövetkezik: mert a látomás azokra a napokra szól.” A későbbiek során még sok más megerősítést is kaptam, így teljes meggyőződéssel vallom: az Úrtól jött ez az üzenet.

Egyik alkalommal, amikor a Bibliai Főiskolánk még Kadarkúton működött, egy amerikai testvért tolmácsoltam, aki akkor már két éve imádkozott Magyarorszáért, és elmondta látását, ami nem volt olyan részletes, de teljesen egyezett az enyémmel. Dr. Paul Yonggi Cho december elején a Gyülekezetnövekedési Szemináriumon elmondta országunkkal kapcsolatos látását, és mindez megerősíti az ébredés közeledtét. Isten ígéretei teljesen új dimenziókba vezetnek bennünket, a második templom dicsősége nagyobb lesz az elsőnél. A jövőben nem az emberek, nem a templom, nem az Egyház, hanem Isten fog megdicsőülni az ébredésben. Mindezeket ismételten azért írtam le, hogy ne veszítsük el hitünket, reménységünket, Isten megvalósítja terveit. A mi részünk a buzgó, kitartó imádkozás és az Isten akarata szerinti cselekvés.

Helyes megvallás • Kovács Zoltán

Azt akarom, hogy gazdag legyen! Gazdagodjon meg! Képzeld el: Ön ott áll a gazdagsághoz vezető úton! Én leszek az, aki megmutatom önnek a helyes útvonalat, azt, amelyen rövidesen a milliomosok világába juthat. Új ember lesz, elfelejti múltját, minden gondját, baját. Igen, kérem mondja utánam hangosan is: pénzt fogok nyerni! Akarja és szerezze meg! Tanulja meg megszerezni az erősen vágyott tárgyat! Ha nagyon vágyik valamire, a vágy tárgyának Önben megjelenő képét fogalmazza meg magának szavakban is!

(Részletek egy sarlatán „**Legyen sikeres, akarom!**” című könyvének reklámszövegéből.)

A világban – elsősorban a reklámnak és a szórakoztatóipar ideáljainak hatására – egyre jobban erősödik a nyomás, ami az embereket a sikeresség minden áron való elérésére ösztökéli. A társadalom eszményképe az egészséges, gazdag és sikeres férfi és nő. A siker érdekében az emberek egyre több mindenre kaphatók, ezt jelzik a növekvő számban felbukkanó, sikerorientált módszereket propagáló könyvek, mint pl. José Silva Agykontrollja, vagy a bal felső sarokban található szöveggel reklámozott kiadvány. Az ilyen módszerek természetesen csak becsapások, melyektől nem az ilyen könyvek vásárlói, hanem azok eladói lesznek sikeresek a befolyt összeg révén.

Elszomorító, hogy Isten népe hogyan reagál minderre. Sok hívó csoport nemhogy ellenállna a

siker világi csábításának, hanem ők maguk is zászlajukra tűzik a jelszót: Légy sikeres! A szent, tisztességes, nyugodalmas és csendes hívő élet helyett (1Thes 4,4.11) a sikeres keresztény ember eszményképe hódít teret.

Ha nem vigyázunk, a világ sikerességre való törekvése fogja uralni a gyülekezeteket, hiszen egyre-másra jelennek meg a sikeresség módszereit leíró hívő könyvek, s ma már szerzte a világon – így Magyarországon is – vannak a sikerteológiát nyíltan valló keresztény felekezetek. Emellett mindannyiunkban megvan a sikeresség utáni vágyakozás – könnyű tehát csapdába esni.

Nemcsak a siker óhajta származik azonban a világból, hanem a „sikeressé tevő” módszerek is. A világban fokozódik a misztikus dolgok irányába való fordulás, mert az emberek ezek segítségével remélnék sikeresek lenni. A misztikus dolgok iránti fokozott érdeklődés megfigyelhető hívő körökben is. Hasonló a helyzet a pozitív gondolkozással és a „helyes megvallással” is, melyek közismert pszichológiai módszerek, és **semmi közül a Bibliához**. Mégis több hívő könyv hívja fel a figyelmet a helyes megvallás fontosságára, pontosan ugyanúgy, mint a fenti reklámszöveg: „Mondja utánam hangosan is: pénzt fogok nyerni!” „Valld meg a gyülekezet előtt, hogy meggyógyultál” stb.

A helyes megvallás gondolatmenete a következő: Hiszek Isten ígéreteiben (pl. „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban” (Jn 14,13), ezért hiszem, hogy meghallgatja kéréseimet. Mivel tudom, hogy Ő meghallgat, ezért hit által megvallom, hogy már **meg is vannak** a kéréseim, akkor is, ha nem látok még belőlük semmit. Mindegy, hogy mit kértem, Isten megadja, mert megígérte, tehát ezt elmondhatom bárkinek. A helyes megvallás azonban nem egyszerűen ennyi, hanem sokan tovább mennek, és a kérés megvalósulásának **feltételül** szabják a megvallást, vagyis szerintük Isten csak akkor adja meg a kérésünket, ha már a megvalósulás **előtt** elmondjuk – múlt időben –, hogy már megkaptuk azt. A helyes megvallással szinte kényszeríteni lehet a Mindenhatót arra, hogy teljesítse kéréseinket; így válik e módszer a sikeresség elérésének egyik alapvető eszközévé.

A jelzett gondolatmenet első fele nagyon biblikusnak tűnik a felületes szemlélő számára, hiszen Isten ígéretei valóban igazak, és Ő valóban meghallgatja kéréseinket. De nem mindegy, hogy mit kérünk! Az idézett igever s látszólag tényleg azt mondja („És akármit kértek...”), hogy nem számít, hogy mit kérünk, de ez csak a Biblia egészéből kiragadva értelmezhető így. Az Ige más helyen világosan kijelenti, hogy Urunk csak az Ő akaratának megfelelő kéréseinket teljesíti: „És ez az a bizodalom, amellyel Őhöz vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket” (1Jn 5,14). Isten csak az Ő magasztos céljai megvalósulását elősegítő kéréseinket adja meg, nem teljesíti például a büszkeségből fakadó kívánságainkat. (Add, hogy nekem legyen a legnagyobb házam a faluban, hogy az én szavamra térjen meg a legtöbb ember, vagy hogy én lehessenek a gyülekezet vezetője...) Isten ígéretei nem azért adattak, hogy emberileg sikeresek legyünk, hanem, hogy „félelem nélkül szolgáljunk néki” (Lk 1,74). A gondolatmenet második feléről könnyebben látszik, hogy alapvetően hibás. Isten mindenható, szuverén Úr, akaratának végrehajtásában nem korlátozza senki és semmi, és nem szükséges az ember megvallása ahhoz, hogy Ő valamit megcselekedjen, s méginkább nem lehet Őt emberi erőlködéssel valamely kívánságunk teljesítésére kényszeríteni.

A helyes megvallás Istent kényszerítő eszközként való alkalmazásának példája az, amit évekkkel ezelőtt olvastam egy hívő könyvben: Egy asszonnak hatalmas, mindenki számára látható golyvája volt. Egy alkalommal imádkoztak érte, hogy gyógyuljon meg. Bár nem történt semmi, az asszony ekkortól kezdve minden istentiszteleten felállt, és bizonyágot tett, hogy az Úr meggyógyította a golyvától. Az emberek persze látták, hogy ugyanolyan beteg, mint azelőtt. Az asszony viszont bármerre járt, mindenütt a gyógyulását hirdette. Ezt több éven keresztül művelte, egészen addig, amíg az Úr tényleg meg nem gyógyította. A könyvben

ezt követendő példaként adják elő, magasztalva az asszony hitét, és arra biztatva az olvasókat, hogy ők is így cselekedjenek.

Nem gondolom, hogy nekünk is így kellene tennünk, ha betegek vagyunk. Az asszony viselkedése hitből fakadt ugyan, de tévhitből: abban hitt, ami nem volt igaz (hogy ő már meggyógyult), és nem abban, ami igaz volt (hogy az Úr meg **fogja** gyógyítani). A könyv szerint az asszony a megvallásában mutatkozó hitének jutalmaként kapta a gyógyulást, pedig lehet, hogy Isten egyszerűen csak megelégedte, hogy ez az asszony állandóan csak szégyent és gyalázatot hoz Rá, amikor nyilvánosan azt hazudja (erősnek tűnhet ez a szó, de ha jobban belegondolunk, ez tényleg hazugság volt, hiszen az asszony szándékosan valótlant állított), hogy már meggyógyult. Emiatt az emberek azt gondolhatták, hogy Isten csak erre képes, hogy a beteg a gyógyulása után is ugyanolyan beteg marad, mint azelőtt.

Van, aki a helyes megvallásban bízva még azt is megtiltja, hogy a továbbiakban imádkozzanak érte. Egyik gyülekezetünkben egyszer a betegek gyógyulásáért imádkoztak. Az istentisztelet végén odamentem egy gyógyulni vágyóhoz, aki mozgássérült tinédzser lévén talán a legszánalomra méltóbb volt az előrementek közül, hogy buzdítsam és bátorítsam. Amikor mondtam neki, hogy imádkozni fogok a gyógyulásáért, félelemmel vegyes gyűlölettel válaszolta, hogy őérte nem kell imádkozni, mert már meggyógyult! Nem próbálkoztam tovább, mert megértettem, hogy a helyes megvallás csapdájába esett testvérünk azt hiszi, hogy hitetlenségemmel elveszem tőle a szerinte megnyert gyógyulást, ha ezután is imádkozom érte. Ezzel a kör bezárult: testvérünk nemcsak, hogy nem gyógyult meg, de a gyógyulás lehetőségét is eldobta magától, mivel a továbbiakban már nem engedte, hogy érte imádkozzanak, s gondolom, maga sem tette ezt ezután. Mindez a helyes megvallás miatt történt, ami ahelyett, hogy segített volna rajta, csak rontott a helyzetén.

A helyes megvallás forrása lehet a szolgálattevők hiúsága is. Gondolok itt arra, amikor valaki feltétlenül gyógyulásokat akar produkálni az istentiszteleteken. Ha az ilyen alkalmakon nem történik tényleges gyógyulás, akkor jön a helyes megvallás mentőöve: „Már meggyógyultál, csak még nem látszik. Valld meg ezt, és akkor meg is fogod látni!”

Pedig a Biblia rengetegszer leírja az isteni gyógyulást. Ha az Úr Jézus azt mondta a betegnek: „Kelj fel és járj”, akkor az illető azon nyomban felkelt és járt, nem kellett neki előtte hónapokig megvallani, hogy ő már meggyógyult. Ugyanígy a többi betegnél is a gyógyulás azonnali és szemmel látható volt. Hogy Isten cselekvéséhez nem szükséges az ember megvallása, ezt legjobban a Bibliában leírt halott-feltámasztási esetek jelzik. A halott, ha akarta volna sem tudta volna megvallani, hogy már feltámadt, hiszen ehhez előbb ténylegesen fel kellett támadnia! Ugyanígy a beteg is csak akkor vallhatja meg, hogy meggyógyult, ha ez már valóban megtörtént.

A helyes megvallás fakadhat emberi lelkesedésből is (melyet a tudatlanság támogat). A lelkes ember megtapasztalásokat akar átélni, és tudatlanságában azt gondolja, hogy ezekhez a helyes megvallás útján juthat hozzá. Egy nem hivatalos ifjúsági órán történt, hogy egy önmagát prófétának tartó fiatal (aki azóta átment a Hit Gyülekezetébe) kijelentette, hogy az Úr meggyógyította az egyik jelenlevő lábán a makacs, elmúlni nem akaró sebet. Az illető vallja meg ezt, és akkor minden rendben lesz. Engem azért furdalt a kíváncsiság. Másnap megkérdeztem az illetőtől, hogy valóban meggyógyult-e a lába. „Hát azt **kell** mondanom...” – volt a szomorú felelet. Ezt kell mondania, különben vét a helyes megvallás szabályai ellen! A lelkesedés könnyen eljuthat a másik ember megbántásáig. Ilyen okból mondta Benny Hinn azt, hogy: „Ha az apám tudta volna, amit én most tudok, nem halt volna meg,” – amit azóta már meg is bánt (Élő Víz '94/1. 17. oldal). A lelkesedés miatt mondta nekem is valaki, amikor munkanélküli voltam, hogy azért nincs állásom, mert nem jól imádkozom: Nem úgy kell imádkozni, hogy: „Uram adj nekem munkahelyet”, hanem így: „Uram adj nekem **ma** munkahelyet!” Majd azt is kifejtette, hogy a hitetlenségem miatt nincs állásom, amikor nem voltam hajlandó az ilyen imára. Vajon kinek van nagyobb hite: annak-e, aki biztos anyagi

háttérrel hitetlennek bélyegzi a munkanélkülit munkanélkülisége miatt; vagy annak, aki munkanélküli létére is tud bízni az Úrban, és várja az Ő szabadítását?! A szóban forgó imára pedig azért nem voltam hajlandó, mert elmondásához feltételeznem kellett volna, hogy Isten annyira kegyetlen (milyen jó, hogy ez nem így van!) hogy csak akkor hallgatja meg kérésünket, ha az imában eltaláljuk a megfelelő szót; egyébként imádkozhatunk annyit, amennyit csak akarunk, nem lesz számunkra meghallgatás, mert nem megfelelő módszerrel próbálkozunk. Isten természetesen nem ilyen, hanem csodálatos szeretettel veszi körül a Benne bízókat, és meghallgatja kéréseiket, még ha sokszor várni kell is azok megvalósulására. Kegyelmes kezével számomra is adott megoldást, pedig nem éltem sem a helyes megvallás, sem a helyes szavakkal való imádkozás „hitet feltételező” módszereivel.

Három vallásos ember a tűznek tavában találja magát. Az új helyzetben morfondíroznak. A szabadegyházi látja a lángokat, tudja, hogy baj van.

– Hittem és megkeresztelkedtem, mégis itt vagyok. Valami nem stimmel – mondja.

A katolikus nyugtatgatja:

– Semmi baj testvérem, ez csak egy kis tisztítótűz. Még párszáz év, és kikerülünk innen!

Mire az új hullámos karizmatikus:

– Én pedig hit által megvallom, hogy nem vagyok itt!

Az eddigiekben a „helyes megvallásnak” nevezett, hívő mezbe öltöztetett pszichológiai módszerrel foglalkoztam. Vannak azonban olyan helyzetek, amikor el kell mondanunk – ha úgy tetszik, meg kell „vallanunk” – bizonyos dolgokat. Mik lehetnek ezek? Olyan kijelentések, amelyeket Isten *személyesen* nekünk adott. Ezek elsősorban prófétikus jellegűek. Az elmondásukra pedig Isten dicsőségéért van szükség, hiszen mennyivel hatásosabb az, ha előre megmondom, hogy Isten meg fog gyógyítani (azért, mert ezt személyesen nekem mondta valamilyen módon, és nemcsak az általános ígéretek szintjén tudom), annál, mintha csak a gyógyulásom után mondanám el, hogy azért gyógyultam meg, mert Isten előre megmondta, hogy így lesz. A „helyes megvallással” szemben a különbség itt az, hogy azt vallom meg, amit Urunk kijelentett, nem pedig azt, amit igaznak vélek az általános, minden hívőnek szóló ígéretekre hivatkozva. A próféták is csak azt szolták, amit Isten mondott nekik, s nem szoltak kijelentés nélkül, csupán a „hitből”, mert utóbbi esetben hamis prófétáknak minősültek volna. Érdekes ellentmondás, hogy a valóban helyes, isteni kijelentésen alapuló prófétai megszólalás nem tartozik a „helyes megvallás” kategóriájába, mivel utóbbinál a megvallás „helyességén” van a hangsúly, vagyis azon, hogy ne azt valljam meg, ami van, hanem amit hiszek. Pedig attól, hogy én ezt vagy azt hiszek, attól az még nem fog megvalósulni, hiszen a megvalósítás Isten kezében van. Az ilyen jellegű megvallás tehát csak annyit segít rajtunk, amennyit a viccbe szereplő ember „hit általi” megvallása ér. Isten jövőre vonatkozó kijelentéseit azért kell elmondanunk, hogy így a hitetlenek is lássák, hogy valóban Ő cselekedett. A megvallásra, mint megfelelő időben elmondott bizonyosságtételre van szükség, nem pedig a megvalósulás előfeltételeként. Bárcsak minél többünknek adna az Úr kijelentéseket az életünkkel kapcsolatos tervére vonatkozóan, hogy ezeket mondhassuk el – saját gondolataink „helyes megvallása” helyett –, hogy beteljesülésüket látva sok ember megtérjen! Várjunk Isten szavára, cselekedetére, és ne akarjunk ezeknek helyes megvallással elébe menni, vagy a szent Istent ily módon valamire kényszeríteni! Ne azt követeljük, hogy „Uram, akarom, hogy ezt és ezt tedd velem”, hanem kérdezzük meg alázatosan: „Mi a terved az életemmel?” Lehet, hogy sikeresek nem leszünk ezen az úton, de ténylegesen így leszünk a hit emberei, akiket Ő tetszése szerint felhasználhat. És ez mindennél többet ér!

Hívtál Uram... Brazíliába • Durkó Sándor

{k1994301}

Mint ahogy a kisgyermek álmodoznak arról, hogy katonák, autóversenyzők vagy mozdonyvezetők lesznek, úgy a hívő fiatalok kimondott vagy eltitkolt vágya az, hogy misszionáriusok legyenek. Némelyek lélekben Afrika dzsungelébe vágyódnak, míg mások álmaikban nem olyan merészek, és megelégednének a jó öreg Európa egyik országával. Van, akiben az álmképet kicsit megzavarja a köreinkben is jól ismert és méltán megszeretett Paul Gracza Egyesült Államokból jött misszionárius családjának szolgálata, akik nem a klasszikus módszerek szerint dolgoznak, hanem a kor kihívásához alkalmazkodva. Hogyan indulhat meg ma egy misszió? Erről bárki olvashat a „Valóban Te mondtad Uram?” című könyvben. A könyv címlapján levő képen egy nagy hajó szeli a hullámokat, melyről olyan emberek integetnek a parton álló olvasónak, akik nemcsak álmodoztak, hanem elhívást is kaptak, és azonnal indultak. Ilyen elhívást kapott hazánkfia, illetve lánya Kurgyis Emese, a péceli Kármel gyülekezet tagja.

– *Emese, hogyan lettél misszionárius?*

– Szeretném bevezetésként elmondani, hogy még nem érzem magam igazi misszionáriusnak. Még nagyon sok mindent tanulnom kell. Istentől viszont elhívást kaptam. Hogyan? Néhány évvel ezelőtt több fiatallal együtt Hollandiában voltunk egy ifjúsági konferencián. Ott Isten szólt hozzám, és nemcsak éreztem, hanem tudtam is, hogy missziómunkát kell végeznem. Éreztem viszont azt is, hogy több hiányosságom van, többek között a jó angol nyelvtudás. A konferencián kötött barátságok eredményeként fél évig Angliában tökéletesíthettem nyelvtudásomat, így gondoskodott Isten ennek az akadálynak a leküzdéséről is.

– *Voltak egyéb akadályok is?*

– Ahol Isten dolgozik, ott a Sátán is igyekszik a maga módján minden tőle telhetőt megtenni. És tőle bizony sokminden kitelik. Csupán az a fontos, hogy ha isteni elhívásunkról teljes mértékben megbizonyosodtunk, akkor semmi és senki ne tudjon attól eltántorítani. Csodálatos volt rendszeresen megtapasztalni, hogy néha az utolsó pillanatban, de mindig megjött a segítség.

– *Valamely missziós társaságba kaptad az elhívásodat?*

– Igen abba, melyről a „Valóban Te mondtad Uram?” című könyv is szól, a Youth With a Mission-be.

Először a mini Tanítványképző Iskolán vettem részt. Ez négy hétig tartott, két hétig felkészítést kaptunk Budapesten, majd két hét gyakorlat következett, ebből egy hét Bulgáriában és egy hét Törökországban.

– *Mit csináltak ott?*

– Evangélizáltunk, misszióztuk az embereket. Úgy éreztem, az élet úgynevezett sűrűjében nagyon hasznos volt bizonyosságot tenni. Más kultúrájú emberekkel, problémákkal ismerkedhettem meg, előttük vallást tehettem hitemről.

– *A mini misszió után a maxi következett?*

– Igen, a nagy misszió út. Természetesen nem ment ez zökkenő nélkül, de tudtam, ha az Úr elhívott, akkor egyengeti is utamat.

A nagy Tanítványképző Iskola a világ 100 országában működik, nálunk még nem, talán 1994-től. (Zárójelben megjegyzem, e területen is kaptam Istentől konkrét elhívást.) Visszatérve a nagy Tanítványképző Iskolára, én a Hollandiában működőre jelentkeztem. Három hónapos felkészítés után négy ország közül választhattunk; Brazília, Magyarország, Üzbegisztán és Izrael. Az Úr imában jelentette ki, hogy Brazíliába kell mennem. A 27 fős csoportból nyolcan mentünk Dél-Amerikába, Sao Paulóba.

– *Ki gondoskodott rólatok?*

– A Youth With a Mission bázis, amely magyarul azt jelenti, hogy fiatalok küldetéssel. A missziós társaság ottani bázisa szervezte az evangélizációkat, gyülekezeti szolgálatokat. Komoly programunk volt, de úgy éreztem, a végrehajtáshoz kevés az idő. Végül is igazából ez felkészítés, kedvcsinálás volt a későbbi, már tapasztalt tanárok nélküli lelki munkára.

– *Voltak, akik evangélizációtok kapcsán megtértek?*

– Sokan átadták életüket Jézusnak. A helyi gyülekezetek fiataljaival közösen szolgáltunk, és örömmel láttuk, milyen nyitottak az emberek. Temperamentumukból, vérmérsékletükből is árad a melegség, barátság. Öröm volt szolgálni köztük.

– *Nemrégiben hazajöttél, most itthon vagy. Terveid?*

– Terveimet teljes mértékben Isten kezébe tettem. Mindent, amit teszek, egy későbbi nagy feladatra való felkészülésként élem meg. Ha hallasz misszióról, akkor hiszem, hogy rólam is. Jól megjegyeztem a már említett könyvből: „Isten azt várja el tőlünk, hogy egyszerre egy lépést tegyünk meg, ne többet. Lelki előrehaladásunkat pedig rendszeresen, lépésről-lépésre ellenőrizzük az eredeti elhívás fényében.”

Én így akarom betölteni elhívásomat. Jó irányba tett lépéssel lépésről lépésre.

– *Kívánom, hogy mindig Isten irányítsa lépéseidet!*

Royal Rangers mozgalom – Jelszó: LÉGY KÉSZEN! • (X)

„LÉGY RÉSEN!” és a „LÉGY KÉSZEN!” jelmondat között látszólag csak néhány betű a különbség, de tartalmában és mélységében azonban ég és föld.

A jogos ellenérzések érthetőek lennének, ha cserkészmozgalomról lenne szó, de ez nem egy cserkész-csőkevény, hanem ízig-vérig pünkösdi mozgalom.

A Royal Rangers mozgalom szárnypróbálgatása Magyarországon két évvel ezelőtt kezdődött. Akkor az elméleti kérdésekből szemináriumot rendeztek, és ennek folytatásaként április 21–24 között a gyakorlati munka, a vezetőképzés is beindult.

A Royal Rangers, azaz a keresztyén vándorok mozgalom nem ismeretlen Európában, a világon pedig több, mint 22 millió tagja van. Többek között Svájcban és Németországban jelentős a mozgalom elterjedése. Hazánkba ezt a lehetőséget a Németországban élő magyar származású testvéreink hozták el. Köszönjük segítő munkájukat, hogy eljöttek hozzánk, és átadták tapasztalataikat.

Náluk tizenhárom évvel ezelőtt indult az első gyülekezeti szervezés, ami ma már több, mint 116 helyi Royal Rangers csoportból áll. Mi tette szükségessé ilyen mozgalom létrehozását? A válasz egyszerű: a gyermekek, az ifjúság helyzete. Feladatunk ezen a területen sem könnyű, sőt egyre nehezebb megtartani a felnövekvő ifjúságot, az Úrhoz vezetni őket, és felkészíteni a szolgálatra. A missziómunkában olyan fiatalokra van szükség, akik képesek feltétel nélkül szolgálni Istent, a Gyülekezetet és embertársaikat.

1994. április 21-én Kadarkúton az első magyarországi Royal Rangers vezetőképző tábor alkalmával 29 vezetőjelölt részvételével elindult az a munka, ami a világ sok országában bizonyította: a gyermekeket nemcsak befogadni, de felnevelni és megtartani is a mi feladatunk.

A hívő szülők gyermekei még elérhetők, de mi lesz a többi fiatalokkal, akik nem mennek sem templomba, sem imaházba? A helyzet adott: nekünk kell kimenni értük falaink közül arra a térre, ami számukra „semleges”: az Isten teremtett ege alatt levő területre, a természetbe. Ezt vállaltuk a fiatalokkal, és kimentünk a „pusztába” Izrael gyermekeihez hasonlóan. A kadarkúti táborverés imádsággal kezdődött, és imádkozó szívvel végzett

munkával folytatódott. Minden csoport kapott egy területet, ami fennhatósága alá tartozott, és elkészítette a német testvérek minta-tábora alapján saját környezetét.

Az éjszakát hálósákban a sátorban töltöttük, a napközbeni feladatok közé tartozott a főzés és a mosogatás is. Mindez meglehetősen új volt a közös ebédhez szokott gyakorlat után, de mindenkinek ízlett a tűzrakáson megfőtt étel. A mosogatás és a többi munka sem volt távolálló feladat, naponta más-más tagját bízták meg ezzel a csoportnak. A rendszeresség és a következetesség volt a cél. Ebben segített a programért felelős csoport kürtje, a táborőr és a csoportsegítők bátorítása. A napok vidáman, de munkával teltek. Reggel a törzs egy-egy szolgáló csoportja mindenki jelenlétében felvonta a Royal Rangers zászlót a német és a magyar zászló mellé.

A táborpásztor Isten Igéje alapján tanított arról az útról, amit Izrael népe a pusztában töltött. Naponta elhangzott a mózesi három kívánság: „Uram, mutasd meg a te utadat! Légy velünk és maradj velünk! Lássuk a te dicsőségedet!” A bibliai történetet ismerjük, de végigkísér-e bennünket a gondolat: „Uram! mutasd meg a Te utadat!”

Az indulás, a kezdet nehéz, de Isten kész támogatni, vezetni, megáldani csak induljunk el!

A Royal Rangers köszöntés így szól: „Légy készen!”

{k1994302}

Ifjúsági Napok Ózdon • ifj. Kovács Béla

Április 5–7-én már negyedik alkalommal rendezték meg az Ifjúsági Napokat az ózdi gyülekezetben. Hála legyen Istennek, aki megadta a lehetőséget, hogy a fiatalok az észak-magyarországi régióból (Miskolc, Debrecen, Pécel, Hajdúsámson), ill. a Dunántúl egyik gyülekezetéből (Inota), valamint a fővárosból ismét találkozhattak a tavaszi szünetben hagyományosan megrendezett alkalmakon.

Az evangélizáció és a tanítás szolgálatát a Mahanaim gyülekezet ifjúsága és pásztora, dr. Kovács György végezte. A Negyedik Dimenzió együttes szolgált Istent dicsőítő koncertjével az evangélizációs alkalmakon, amelyeket az ózdiak már jó előre kiplakátoztak, és meghirdettek a helyi újságban is. Az evangélium ezúttal sem maradt pusztába kiáltott szó: a hívásra szép számmal jöttek előre fiatalok, hogy befogadják szívükbe Jézus Krisztust. Az előadások témája a dicsőítés és imádat volt, amelyek különös jelentőséggel bírnak hívő életünkben. Az igehirdetés újszerűsége sokakat megragadott a jelenlévő idősebb testvérek közül is, akik – a fiatalokkal együtt – még sokáig emlegetik örömmel ezeket a napokat. Többen éltek át gyógyulást, ahogy erről a későbbiekben bizonyágot is tettek. Milyen nagyszerű az Úr!

Kedves színfoltja volt az Ifjúsági Napoknak a Mahanaim Gyülekezet színjátszóinak előadása, amely az elragadtatást megelőző és követő időkről szólt. A fiatalok személyesen is bizonyágot tehettek az embereknek az utcán, amikor az evangélizációs alkalmakra hívogattak. Természetesen bőven volt lehetőségük beszélgetésre, ismerkedésre is. Az ózdiak ismét példát mutattak ragyogó vendégszeretetükről, amint azt már a korábbi években is tették. A vendéglátásról, a fogadtatásról csak felsőfokon lehet beszélni, de leginkább arról, amit az Úr a jelenlévő fiatalok és idősebbek szívében végzett ezalatt a három nap alatt. Szeretnénk jövőre ugyanígy találkozni veletek.

{k1994303}

„Az Úr csodásan működik...” • Kázmér Pál

{k1994304}

Február 24-én kísértük utolsó földi útjára Kovács József testvért, a pécsi gyülekezet elöljáróját. 84. évében szőlította haza teremtő Istenünk.

A gyülekezettel és a családdal novemberben ünnepeltük testvérünk és kedves felesége 60. házassági évfordulóját, amikor Isten iránti hálával emlékeztünk meg Urunk szeretetéről, ami soha el nem fogy. Több mint 20 évig volt presbitere gyülekezetünknek, a nehéz időkben többször egyedül viselte a közösség terheit, hirdette Isten Igéjét.

A kórházi ágyon az utolsó napokban is, bár ereje gyorsan fogyott, ajka suttogó, elhaló hangon tett biznyságot: „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...”. Kıtartó húsége, biznyságtévő élete példa mindannyiunk számára.

Felvétel az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára • Telegdi József dékán

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1994/95-ös tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó testvérek részére, akik

- Istentől elhívást kaptak lelkipásztori, vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatra,
- közép-fokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év, levelező tagozaton 5 év. A főiskola tandíj-köteles. Nem a Pünkösdi Közösséghez tartozó megtért keresztyének is kérhetik felvételüket.

A jelentkezés határideje: 1994. július 15.

A felvételi kérelmet az Országos Titkárság címére kell küldeni: 1143 Budapest, Gizella út 37. (Tel.: 06 (1) 251-6987)

A felvételi kérelemhez csatolni kell:

- kézzel írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének, elhívásának történetét,
- születési anyakönyvi kivonatot,
- érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt,
- orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja.

Szükséges még lelkipásztori ajánlás is, mely lényegében a felvételi kérelmen történik. A felvételi kérelem (jelentkezési lap) a Titkárságon, ill. a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be. A jelentkezők felvételi vizsgán vesznek részt.

A felvételi vizsga tárgyai:

- és újszövetségi bibliaismeret,
- Keresztyén etika (önismereti teszt),
- Önéletrajzi és hivatásismereti kérdések (megbeszélés).

Tájékoztató az EPK Bibliai Főiskolájára való jelentkezéshez

Az EPK Bibliai Főiskolája 1991-ben alapított – 1059/1991 (XII. 6.) sz. kormányhatározatban államilag elismert – felsőoktatási intézmény.

Működésének célja lelkeszek-lelkipásztorok, gyülekezeti munkások nevelése (2Tim 2,2); a hallgatók felkészítése lelkileg, ismeretben és gyakorlatban a „szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére” (Ef 4,13); biztosítani a Szentírás általános ismeretét (2Tim 3,16–17), az „egészséges tudomány” megértését (2Tim 2,1), és az eredményes szolgálathoz szükséges gyakorlati jártasság megszerzését (2Tim 4,5).

A Főiskola által kibocsátott oklevél (diploma) lelkeszi, teológusi végzettséget ad. Ez az állami főiskolákéval egyenértékű végzettség, mely oklevélhez kötött munkakör betöltésére képesít.

Az oklevél megszerzése önmagában nem jogosít fel a Közösségben lelkipásztori működésre. Erre gyülekezeti meghívási rend szerint kerülhet sor.

Főiskolánkon jelenleg 28 hallgató kap képzést nappali tagozaton.

Isten iránti hálaadással adunk tájékoztatást arról, hogy imádságunk meghallgattatásaként az eddig beérkezett jelentkezések alapján jó reménységünk van arra, hogy ez év őszén indíthatjuk a nappali tagozat újabb első évfolyamát. Egyben a jelentkezési határidő módosításával további lehetőséget nyújtunk a Főiskolára való jelentkezésre azoknak a fiataloknak – elsősorban férfi testvérekre gondolunk –, akikben megérlelődött az Úrtól való elhívás a lelki munkára. (Akik okmányaikat eljuttatták, jelentkezésüket nem kell megismételniük.)

Külön öröm számunkra, hogy a jó Isten kaput nyitott a **levelező tagozat** ez évi indítására is, tehát **1994. július 15-éig** egyaránt **jelentkezni lehet nappali vagy levelező tagozatra**.

Az oktatás tandíjköteles. A tandíj mértéke az 1994/95-ös tanévben mindkét tagozaton személyenként és havonta 2000,- forint. Ösztöndíjat ugyan nem tudunk fizetni, de a nappali hallgatók részére a kollégiumi elhelyezés (szállás és étkezés) költségeit a továbbiakban is szeretnénk biztosítani az arra rászorulóknak.

Örülünk annak, hogy néhány gyülekezet és egyéni adakozó segített az anyagi tehervállalásban, és reméljük, hogy a jövőben egyre többen készséget mutatnak erre. Külön hálaadással emlékezem meg tanárainkról, akik az Úr nevében végzett szolgálatként vállalják az oktatás-nevelés fáradtságos munkáját. (Szükség esetén szállás, étkezés, útiköltség tekintetében gondoskodunk róluk.)

A *levelező képzésben* terveink szerint

- a teljes képzési idő 5 év;
- szeptembertől havonként egy hétvégére konzultációs alkalmat szervezünk, amikor két-három tantárgy oktatására kerül sor;
- félévenként tartunk szóbeli vizsgát, kollokviumot;
- a tanulói jogviszony igazolásával egyénileg kell (MÁV, VOLÁN) utazási kedvezményt igényelni;
- kérjük a főiskolai jegyzetek megvásárlását; a jegyzetek beszerezhetők lesznek intézményünkben (sajnos, egy jegyzet előállítási ára a magas fénymásolási önköltség miatt jelenleg kb. 1000,- forint; külső céggel tárgyalunk annak érdekében, hogy ezt az összeget lejjebb tudjuk szállítani).

A befolyt pénzüsszeget részint a személyi feltételek biztosítására, részint jegyzetek előállítására kívánjuk fordítani.

A nappali és a levelező tagozatra a felvétel általános feltételei megegyeznek, azonban levelező tagozatra elsősorban azokat a jelentkezőket várjuk, akik jelenleg is aktív gyülekezeti szolgálatban állnak, ill. akik személyes körülményeik miatt alapos indokkal nem vehetnek részt nappali képzésben.

A felvételtől külön erre a célra szervezett bizottság dönt.

A felvételi vizsga várható ideje **1994. július vége**. A pontos időpontról minden érdekeltet levélben értesítünk.

Testvéreink!

Imádkozzatok érettünk, hogy a képzés szép és nehéz, ugyanakkor kulcsfontosságú szolgálatát a Szentlélek kenetével tudjuk elvégezni!

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Telegdi József* dékán

DÖNTS JÉZUS MELLETT! • A szerkesztő

%, „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Ha szeretnéd megismerni Istent:

Ha régóta keresed, de nem találsz az élet értelmét:

Ha szomorú vagy, és nincs kihez fordulnod:

Ha boldog vagy, és az is akarsz maradni:

Ha az örök igazságot keresed:

Ha elegend van bűneidből, és végre szabadon, szeretetben akarsz élni:

Ha el akarsz jutni az örök életre:

DÖNTS JÉZUS MELLETT!

Ő mondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához (Istenhez), csakis énáltalam” (Jn 14,6).

Jézus Krisztus az egyetlen megoldás, mert:

1. A menny ingyenes ajándék, nem lehet megvenni

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban” (Róm 6,23).

2. Az ember bűnös, nem mentheti meg magát

„Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne” (Préd 7,20).

„Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?” (Mt 16,26b).

3. Isten azonban talált megoldást, mert Ő a szeretet

„Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,23–24).

Evangéliumi Pünkösdi Közösség – Sátor misszió • Süveges Imre

Szinte biztos vagyok benne, hogy Közösségünkben már mindenki hallott valamilyen formában a Sátormisszióról, a pünkösdiék új missziós munkájáról. Többféle fórumon adtunk tájékoztatás erről. Fábíán Attila finnországi útja során kapott ígéretet egy nagyobb sátor ajándékozásáról. Az ígéret realitássá lett, s így májusban megérkezett egy 750 főt befogadó nagy sátor, ülőalkalmatossággal együtt. Külföldi pünkösdi testvéreink csupán egy feltételhez kötötték az ajándékozást: ne csak nyári konferenciákhoz használjuk a sátrat, hanem folyamatos missziós tevékenységhez. Így az Elnökség megbízta az Országos Ifjúsági Munkacsoportot a Sátormisszió koordinálásával. Az OIM-en belül egy szervező stáb fogja össze az országos munkát. A stáb tagjai: Pintér Imre, Szentesi Zoltán, ifj. Fábíán Attila, és nekem jutott az a megtisztelő és egyben felelősségteljes feladat, hogy vezessem ezt a munkaterületet. Így az utóbbi évtizedek legnagyobb pünkösdi evangélikációs kampányának szervezése van folyamatban.

A sátoros programokkal a „CSALÁD ÉVE '94”-hez csatlakozva elsősorban a családokat, a gyermek és ifjúsági korosztályt szeretnénk elérni. Programtervünket úgy állítjuk össze, hogy színvonalas kikapcsolódást és lelki feltöltekezést kapjanak látogatóink, visszatalálva az élő Istenhez, hogy megtérjenek. Indirekt és direkt evangélikációs módszerekkel szeretnénk elérni az embereket. A gyermek, ifjúsági, sport programok, játékok, és családi (nyugdíjas) vetélkedők, stb. mind azt a célt szolgálják, hogy elérjük az embereket, és meghívjuk őket az esti istentiszteletre, ahol Isten jelenlétébe kerülve lehetőségük lesz a megtérésre, gyógyulásra, szabadulásra.

A sátorban tartott alkalmak nem idegenek Közösségünk idősebb tagjai előtt, akik, ha nem is evangélikációs körutakra, de konferenciákra használták a sátrat. Külföldi tudósításokból ismerjük, hogy a sátormisszióval együttjárt a jelek és csodák történése (pl. amerikai gyógyító evangélisták, Reinhard Bonnke). Hisszük, ez nálunk sem lesz másképpen, de ehhez egy jó imaháttér szükséges.

Az év elején néhányan részt vettünk az OIM-ből a németországi Schorndorfban tartott

Országos Ifjúsági Vezetők Európai Konferenciáján. Itt lengyel testvéreink elmondták, hogy az elmúlt 5 évben közösségük létszáma megduplázódott. Ezt két ténnyel indokolták: a folyamatosan működő sátormisszióval és a vezetőségben lezajlott generációváltással. Szlovák testvéreink is jó tapasztalatokról számolnak be a sátormissziójukkal kapcsolatban.

Az Istentől elvett látás és az előző tapasztalatok alapján nagy hittel fogunk hozzá ehhez a nagy munkához.

Az áprilisban megtartott sátorszemináriumon összeállt, s már lassan véglegesnek tűnik a sátor ezévi menetrendje:

június 15–20 Pécel Kármel
június 21–27 Bp. XVII. ker. Kármel–Agapé
jún. 28–júl. 4 Gödöllő Kármel
július 5–10 Hajdúsámson
július 11–17 Debrecen Belváros
július 18–24 Kecel
július 25–31 Paks
augusztus 1–7 Kalocsa
augusztus 8–14 Dunaújváros
augusztus 18–20 I. Ifinapok Kadarkút
augusztus 21 EPK Országos Konferencia Kadarkút
augusztus 22–24 II. Ifinapok Kadarkút
aug. 25–sept. 4 Pécs Sion
szepember 5–11 Sopron

Két irányban mozgunk; egyrészt együtt dolgozunk a helyi gyülekezetekkel, ezzel is segítve evangélizációs szolgálatukat. Másik célunk új gyülekezetek alapítása. Ebben az évben Debrecenben, Gödöllőn, Bp. XVII. kerületben, Dunaújvárosban és valószínűleg Sopronban szeretnénk ezt tenni.

A munka sikeréhez mindenekelőtt Isten kenetére, ezentúl összefogásra, munkásokra és sok-sok pénzre van szükség.

Ezeket a területeket szeretnénk kérni mindenkinek a pozitív támogatását, imáját, segítségét. Hadd mondjak el egy mindenkit bátorító bizonyosságot: a Sátormissziós Szemináriumon még csak vágyakozva beszélünk arról, hogy kb. egymillió forintba lenne szükség a belső felszerelésekre (erősítés, fénytechnika, pódium stb.). Akkor a hiány nagyságának súlyát érezve, hittel tettük le kérésünket az Úr elé, nem is gondolva, hogy rövid időn belül érkezik a válasz. Másnap egy testvér érkezett az Országos Központba, aki félmillió forintot felajánlott az erősítő-berendezésekre. Ez a probléma megoldódott, de sok egyéb még megoldásra vár. Kérnénk tehát a gyülekezeteket, vállalkozókat és magánszemélyeket, hogy lehetőségük szerint támogassák a missziót anyagilag is. Az adományokat jókedvvel adjátok! (Az ÉLŐ VÍZ ALAPÍTVÁNY-on keresztül az adóalapból leírható az adomány. Befizethető az MHB 325-11970-es csekk számla számon, kérésre csekket küldhetünk. Kérnénk a csekken a Sátormisszió megjelölést feltüntetni.)

A fentiekben túl hadd bátorítsak mindenkit az evangélizációban való aktív részvételre is. Végre ne saját magunk és problémáink körül forogjunk, hanem végezzük azt, amit Isten ránk bízott! Ha a gyülekezeted nem lépett ebben az évben a sátormisszió ügyében, akkor ajánljátok fel segítségeteket a környezetetekben szerveződő evangélizációs programba. Külön kérnénk a szervező stáb nevében is hívó magánfuvarozók segítségét. A sátor szállítása nehéz és költséges feladat lesz. Valószínűleg egy pótkocsis IFA teherautóra, vagy hasonló méretű szállítójárműre fér fel az összes felszerelés (sátor, székek, berendezések). Közösségünk vezetősége és az OIM látásában benne van új gyülekezetek alapítása is; és nyáron már szeretnénk ez irányban lépéseket tenni. Hisszük, ez Isten akarata, és az Ő áldása nyugszik rajta. Sajnos, az evangélizáció már évtizedek óta elhanyagolt szolgálati terület. A májusban

megrendezett gyülekezet alapító szeminárium is része ennek a látásnak. Előre tekintve keresünk olyan munkásokat, most végzett bibliaiskolásokat és házaspárokat, akiket elküld az Úr ebbe a szolgálatba. Jövő évben a sátorral szeretnénk folytatni a munkát, de még munkásokra is szükség van. Olyanokra, akik készek Ábrahámhoz hasonlóan otthagyni településüket, egy új helyre költözni – esetleg más indokból is elköltöznének –, hogy őket kiképezve, később egy új gyülekezet alapuljon ott a sátormisszió segítségével. Ebben az évben a soproni evangélizáció ilyen szempontból nyitott. Még imádkozunk azokért, akiket oda küld az Úr, és gondot viselnek az új megtértekre. Ha Te vagy az az ember, tudasd velem a következő címen:

OIM Sátormisszió Süveges Imre, 1143 Budapest Gizella út 37.

Utoljára az egyik legfontosabb területről szeretnénk néhány szót írni. A koordinációs stábbal és az Elnökséggel egyetértésben szervezünk egy imahadjáratot, amibe mindenkit szeretnénk bevonni. Összeállítottunk egy tervet, amit egyeztetünk a lelkipásztorokkal. Az időpontok kialakításánál a sátormisszióban résztvevő gyülekezetek szempontjait vettük elsősorban figyelembe. Nem tüntettünk fel minden gyülekezet, ill. szórvány nevét, abban bízva, hogy majd az OP tagok tájékoztatják a körzetükbe tartozó kisebb gyülekezeteket is.

A böjt és imalánc időpontjaA sátor felállításának helye

Közbenjáró gyülekezetek

1994. május 30–június 05.

Pécel-Bp. Filadelfia

1994. június 06–12.

Bp. Agapé,

Várpalota, Inota

1994. június 13–19.

Pécel

Kecel, Kalocsa,

Mezőberény

1994. június 20–26.

Bp. XVII. ker.

Hajdúsámson,

Debrecen, Hajdúhadház

1994. június 27–július 03.

Gödöllő

Békés, Méhkerék,

Békéscsaba, Kétegyháza

1994. július 04–10.

Hajdúsámson

Paks, Kiskőrös,

Soltvadkert

1994. július 11–17.

Debrecen belv.

Csetény, Dudar,

Bakonycsernye

1994. július 18–24.

Kecel

Ózd, Nekézseny

1994. július 25–31.

Paks

Pécs,

Mezőcsokonya

1994. augusztus 01–07.

Kalocsa

Záhony, Mátészalka

1994. augusztus 08–14.

Dunaújváros

Inárcs, Nagykőrös,

Gyömrő

1994. augusztus 15–21.

Kadarkút

Székesfehérvár,

Újkenéz, Petneháza

1994. augusztus 22–28.

Kadarkút

Sion, Makó

1994. augusztus 29–szeptember 04. Pécs-Sion

Miskolc, Tápiószentmárton,

Sülysáp

1994. szeptember 05–11.

Sopron

Isaszeg, Kiszombor

Feltételei:

1.) naponta min. 2–3 fő böjttől és imádkozik az imalista alapján (vasárnap kivételével).

2.) személyenként napi min. 1 óra közbenjárás.

Egy közös imatémát alakítottunk ki, hogy közbenjárásunk e köré csoportosuljon!

Országos Imaprogram tartalma:

1. Magyarországért

– Politikai stabilitásért, gazdasági felemelkedésért

– Ébredésért

- Az országot leuraló negatív szellemi erők ellen
 - 2. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösségért
 - Lelki, számbeli növekedésért
 - Gyülekezeteink megtisztulásáért, helyreállításáért
 - Új munkásokért, pásztorokért, evangélistákért
 - 3. Az EPK országos sátermissziójáért
 - A sátor felállítás helyszíneieért (lásd fenti táblázat)
 - A sátor programokon, szolgálattevőkön legyen Isten kenete
 - Új megtérőkért
 - Új gyülekezetek alapításáért: a) Bp. XVII. ker., b) Gödöllő, c) Debrecen, d) Dunaújváros, e) Sopron.
 - 4. Az aug. 21-én lezajló EPK Országos Konferenciáért
 - 5. Az aug. 18–24-ig tartandó EPK – OIM Ifjúsági Napokért
 - 6. A júliusi EPK Gyermektáborozásért
- Szeretnénk köszönetet mondani a misszióban való aktív részvételért; bármi is legyen az, mindent az Úrért tegyünk!
- {k1994305}

Kétszeresen is katonák! • Balogh Sándor

%Bartyik Csaba és Butor Adrián életvidám, derűs arcú hívő fiatalok. Nem csupán ezért kértem őket a következő beszélgetésre, hanem mert egy különös, érdekes, izgalmas szolgálatban állnak, melyet úgy ismerünk, hogy: polgári katonai szolgálat.

– Megvallom, hogy nem titkolt célom benneteket úgy bemutatni az Élő Víz olvasói (különösen a fiatalok) számára, hogy bennük is kedvet ébresszek ehhez a fontos és nemes küldetéshez, amelyben ti vagytok. Hogyan döntöttétek el, hogy a Kadarkúti Szeretetotthonban kívánjátok a katonaidőt letölteni, mint polgári szolgálatos katonák?

Csaba: – Nyilván szerepet játszott az is, hogy helyi lakos vagyok, de őszintén szólva máig sem tudom megmondani, hogyan volt akkora bátorságom, hogy így döntsek, azt azonban elmondhatom: egyáltalán nem bántam meg ezt az elhatározásomat!

Adrián: – Én valójában ezt egy nagyszerű lehetőségnek láttam, hiszen itt nem vagyunk kitéve a katonai élet oly sokat hallott szeszélyeinek... Nem beszélve arról, hogy így kétszeresen is katona vagyok, hiszen itt az Úrnak is szolgállok.

– Milyen volt a család, a barátok, a gyülekezet hozzáállása a döntésetekhez?

Csaba: – A gyülekezetem és a családom is nagyon örültek, és nagymértékben támogattak. Voltak azért olyanok is, akik hangoztatták, hogy „minden fiatalnak kell egy kis fegyelmet tanulni...” De azt hiszem ezt itt is tanulhatjuk.

Adrián: – Na ez egy jó kérdés. Mondhatom vegyes volt a hozzáállás... Igazán sok erő kellett, hogy döntésemmél maradjak.

– Miben áll az itteni szolgálatotok?

Csaba: – Nagyon sokoldalú: kerti munkák, építkezés, az idősek ellátása, fuvarozás.

Adrián: – De a fűtés a legkiemeltebb feladatunk, no meg a konyhai munka... (kóstolás...)

– Van-e valami jele egyáltalán, hogy ti katonák vagytok? Gondolok itt egyenruhára, kiképzésre...

Csaba: – Van néhány egyforma munkásruhánk... Tisztelegni és vigyázz-lépésre lelki értelemben a Biblia tanít...

Adrián: – Á persze! Íme az egyenruhánk: fehér zokni, kék farmer, fehér póló, kockás ing... Az elméleti kiképzés: amikor szenet dobálunk, közben kitaláljuk, hogy ez nem más, mint „az energia ellátási rendszer átcsoportosítása.”

Vagy például a vegyi kiképzés: már a jövő héten kezdődik a kertben a permetezés.

– *Meséljete a különleges élményeitekről!*

Csaba: – Ha majd egyszer a gyermekeimnek elmesélem, hogy tudjátok fiaim, amikor én katona voltam, és a gyermektáborokban így meg így történt... Talán ez az, ami rendkívül nagy élményt jelentett, hogy egészen beleolvadhattunk a gyermektábori szolgálatba, annak életébe.

Adrián: – Ha utazom a buszon, és kéri tőlem a diákigazolványt, igen meglepődnek, hogy katonaigazolványt veszek elő, ráadásul még körletelhagyási engedélyre sincs szükség... Szóval megszámlálhatatlanszor élvezhetem a hazautazás örömét.

– *Vannak-e máshol katonáskodó barátaitok?*

Csaba: – Gondolom, hogy jelenleg is több hívő kortársam teljesít valamilyen katonai szolgálatot, de talán a távolság miatt még azokkal sem állok kapcsolatban, akiket személyesen ismerek. Jó lenne hinni, tudni, hogy sokan imádkoznak értük, értünk.

Adrián: – Én is ismerek néhány személyt, akik ilyen dologra adták a fejüket, de csak Bartyik honvéddel tartom a szorosán vett szolgálati összeköttetést.

– *Mennyire zavar benneteket, hogy ez a szolgálat hosszabb az általános katonai szolgálatnál?*

Csaba: – Nem zavar, ugyanis amikor emellett döntöttem, akkor még 22 hónapos volt, s azóta csökkent le 18 hónapra.

Adrián: – Én is 22 hónapra számítottam, de abba is bele tudok nyugodni, hogy közben kevesebb lett a szolgálati idő.

– *Ha jól tudom, ebben az évben leszereltek. Vádjátok-e már a centit?*

Csaba: – Április harmincadikán szerelek le, centire pedig azért nincs szükségünk, mert olyan gyorsan telnek a napok, hogy ahhoz millimétert kellene vágnunk, ilyen apróságra meg nincs időnk...

Adrián: – Az idő múlását a virágok jelzik... Télen leolvadnak (a jégvirágok), nyáron meg folyton tönkremennek, elszáradnak. Ha igaz, akkor én augusztus elsején szerelek le.

– *Mit üzentek a titeket fölvaltó fiataloknak (mert hinni akarjuk, hogy az Úrért lesznek mások is, akik erre a szolgálatra jelentkeznek)?*

Csaba: – Gondoljatok csak bele, hívő fiatalok, hogy olyan helyen katonáskodhattok, ahol imádkozó, Bibliát olvasó emberek vesznek körül... és azt hiszem, hogy ez nem hátrány!

Adrián: – Én is csak biztatni tudok mindenkit erre a nemes szolgálatra. Ez a szolgálati forma nem meghátrálás a katonai feladatok elől, hanem az Úrért végzett feladat! Egy jó alkalom a fizikai és a lelki megerősödésemre. Így is lehet az Úr munkáját tenni, cselekedni, élni.

Kincses József intézetvezető testvérnek teszem fel az utolsó kérdésemet:

– *Mit tegyenek azok a hívő fiatalok, akiknek szívében megszületett a döntés, hogy a katonai szolgálatnak ezt a rendkívül fontos és hasznos formáját kívánják választani?*

– A polgári katonai szolgálat teljesítésének engedélyezése iránti kérelmet a katonai szolgálatot még nem teljesített hadköteles a katonai nyilvántartásba vételt követően, legkésőbb a katonai eskü letételéig nyújthatja be a Hadkiegészítő Parancsnokhoz vagy a jegyzőhöz, illetőleg a bevonulás után az állományilletékes parancsnokhoz.

Mi mással zárhatnám le ezt a beszélgetést, mint azzal, hogy minden kedves olvasót arra kérek, hordozza imáiban az éppen most katonai szolgálatot teljesítő hívő fiainkat!

{k1994306}

VILÁGABLAK

Nemzetközi közbenjáró imakonferencia – Prága • Pánczél János

Prága, az aranyváros – a csehek így hívják szeretett fővárosukat. A Cseh Köztársaság fővárosa azonban február második hetében egészen más vonatkozásban került előtérbe Isten

népe között. Itt jöttek össze a többnapos közbenjáró imádkozásra, konferenciára azok a hívők, akiknek elhívásába, szolgálatába szorosan beletartozik az Ige ezen parancsának megélése, betöltése: „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által...” (Ef 6,18). Az érett férfúságra eljutott hívők tudják, hogy elhívásuknak, szolgálatuknak, imaharcuknak mindig Istentől meghatározott célja van. Ennek a konferenciának elsődleges célja a volt Osztrák-Magyar Monarchia népei – ezeréves történelmünk során létrejött – gyűlöletének feloldásáért, népeinek megbékéléseért való közös, Lélek általi könyörgés volt. E viszonylag szűkebb körű, kb. 110 jelenlevőt számláló konferenciának mindazáltal amerikai, máltai, észak- és nyugat-európai imaharcos résztvevői is voltak. Több, hatalommal és bölcsességgel elhangzó szolgálatot hallhattunk Johannes Facius pütkösi evangélistától, aki a nemzetközi közbenjáró imádkozók koordinátora. Isten dicsőséges jelenlétében nemegyszer a térdeinkre estünk, a dicsőítő énekek nyelveken való éneklésbe mentek át, erőteljes próféciákkal. A konferencia rendkívül őszinte és szeretetteljes légkörű volt.

A közbenjáró közös imádkozás e század elejétől, nagyjából a pütkösi mozgalom elterjedésével együtt indult meg. Az utóbbi évtizedek nagy ébredéseivel pedig egyre inkább megerősödött.

Átéltük, élőben hallhattuk, hogy a történelemtanítás és a történelemfelfogás mennyire relatív. Amikor a Kárpát-medencében honfoglaló népünk fokozatosan megerősödött (Árpád-házi, Anjou királyok, Mátyás), mi magyarok erős nemzeti királyságot láttunk ebben. A szlovák, szerb, horvát és román népek pedig elnyomókat, nemzeti függetlenségük és kibontakozásuk akadályait látták bennünk, évezreden át tartó kisebbségi érzéssel. Ezzel a fontos ténnyel végre a szeretet, az elfogadás, a bocsánatkérés és megbocsátás légkörében, a krisztusi egységben vívott imaharc frontvonalán találkoztunk.

1992 júliusában a szlovákok örömmel kinyilvánították a Csehországtól való elszakadással együtt függetlenségüket, szuverenitásukat. Pontosan abban az időben Prágában nagy konferenciát tartottak 1800, főleg cseh és szlovák résztvevővel. Amikor e tényt hivatalosan bejelentették, a konferencia addigi menetét megszakították. Isten népe ekkor elcsendesedett, és mindenki arra várt, mit vár most tőlük az Úr. Az elcsendesedés után minden hívő számára világos és egyértelmű volt Isten válasza. Ezt így fogalmazták meg: „Csehország és Szlovákia politikailag különváltak, egymástól elszakadtak, de ez nem érinti az egyházat. Mi cseh és szlovák hívők töretlen egységben maradunk.”

Elgondolkodtató és tanulságos előadás hangzott el a boszniai háború szellemi háttéréről. Ami Boszniában történt, az sátáni mű, és szégyen Európára és az egyházra. Az ottani történések a végső idők eseményeihez sorolhatók, s annak távolabbi következményeit igazán még nem ismerhetjük. Az iszlám világ mindenestre éberrel figyeli a történeteket, s Európát elnyomónak és felfuvalkodottnak tartja.

Csak az egyháznak van lehetősége, hogy megállítsa ezt az ördögi folyamatot. Ehhez egység kell Isten népe között. Ha a hívők nem tudnak együttműködni, ne csodálkozzunk azon, hogy okkult dolgok, súlyos ellenségeskedések jutnak előtérbe. A volt Jugoszláviában a boszniai háború kitörése előtt a hívők eleinte készséget mutattak a közös imára, az együttes lelki harcra. Négy áldásos imakonferenciát tartottak. De aztán felmondták, megtagadták az egység vállalását, az együtt imádkozást. A nézetbeli és egyéb különbségek kerültek előtérbe, helyt adva a különböző közösségek addigi egysége felbomlásának. (A közeledés és bizonyos fokú együttműködés, például a sajtóban, a nemzeti tragédia bekövetkezése után kezdődött el.)

Mindenestre a közös imaharc abbahagyását, az ellentéteket látva Johannes Facius és munkatársa a fejüket fogva jöttek el Jugoszláviából: ennek borzasztó következményei lehetnek. Nem telt el sok idő, s jött a jugoszláviai polgárháború, majd a mindennél véresebb boszniai háború.

Konkrét példa hangzott el két cseh városról. Az egyikben egymást elfogadva („...fogadjátok be egymást” a Róm 15,7 szerint) rendszeresen, közösen, egységben mentek fel egy megjelölt

hegyre imádkozni. Ennek a gyülekezetek növekedése, másfelől az okkult erők és a terjeszkedni akaró keleti vallások visszaszorulása lett az eredménye. A másik városból a különböző karizmatikus közösségek ugyancsak feljártak a hegyre, de külön-külön, nem vállalva a közösséget egymással, és az együtt imádkozást. A kettőt összehasonlítva itt sokkal kisebb áldásoknak voltak a részesei, ugyanakkor az idegen tanítások erőteljesebb terjedését sem volt hatalmukban megfelelően megakadályozni.

Mi az a szellemi erősség, ami az összes szláv nép fölött uralkodik? Mindenekelőtt a megosztottság. Ezt e néhány példa is bizonyítja: testvérháború a szerbek és a horvátok között. A horvát nemzetiségű és nyelvű, de muzulmán vallású bosnyákok és a római katolikus vallású horvátok között ugyancsak keserves, hosszas testvérháború dúlt. A szerbek és a muzulmánok közötti harcok e cikk írásakor, 1994 áprilisában még nem fejeződtek be.

A lengyel történelem éppen a nagy széthúzás miatt orosz és német elnyomásokban bővülködött. Vagy ott van Oroszország, amely nemcsak politikailag, hanem felekezetiileg is elszigetelt, szétagolt. Például a Yonggi Cho konferencián tizennégy egyház képviseltette magát, akik még csak nem is beszéltek egymással. Pedig az orosz hívők egyszer már megtanulták a leckét a kommunizmus legkeményebb éve alatt, a szögesdrótok körletén belül: „hiszen mi testvérek vagyunk, az Úr Jézus mindnyájunknak az Ura, akinek nevéért együtt szenvedünk, raboskodunk”.

A német hívők között más jellegű, de súlyos megosztottság volt. A pünkösdi mozgalom elterjedésének már a kezdetén, 1907-ben kinyilvánították a pietisták, az antikarizmatikus papok, keresztények a Berliner Erklärungban, hogy a pünkösdi mozgalom alulról származó, az ördögtől van. Azután teltek az évtizedek, Isten az Ő kegyelméből kitöltötte Szentlelkét – főképpen a 60-as évektől – most már nemcsak a pünkösdiekre, hanem sok-sok evangélikus hívőre is, s egyre több karizmatikus közösség jött létre. Így az egykori antikarizmatikus papok, keresztények szellemi utódai a Gnadeauer Bund-ban, 1992 végén újabb határozatot hoztak, visszavonva elődeik méltatlan határozatát, most már elismerve és elfogadva Istennek a folyamatos pünkösdben adott ajándékát. Ebben azonban benne volt a német közbenjáró imádkozók kitartó esedezésének imameghallgatása is. Minden tekintetben igaz: „igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése” (Jak 5,16).

A közbenjáróknak mindig a nehéz helyekre kell odaállniuk. Mózes közbenjáró imával állott Isten előtt Izraelért. „De most bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál” (2Móz 32,32). Nehémiás is bűnbánattal, könyörgéssel járt közben a nyomorúságban és gyalázatban levő zsidókért: „... leültem és sírtam és keseregtem napokon át, s böjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; ... könyörgök most előtted nappal és éjjel Izrael fiaiért, szolgálidért, és vallást teszek az Izrael fiainak bűneiről...” (Neh 1,4,6).

A feltámadott, az Atya jobbán ülő dicsőséges Úr Jézus Krisztus ma is közbenjár az Ő választottaiért. E főpapi közbenjáró szolgálata egyedülálló. Mégis, a szentekért, az egymásért való könyörgésben számunkra is példaadó. Pál apostol arról ír, hogy „éjjel nappal nagy buzgón esedezünk” (1Thes 3,10). A mi életünkben a másokért, az Isten népéért való esedező, közbenjáró ima leginkább bűnbánattal kezdődik. A könyörgő, közbenjáró imádkozás több, mint az általában szokásos, bár biblikus imádkozás; ez elhívás, ami áldozattal jár. Jézus az egész napi fárasztó munkálkodása után „kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el” (Lk 6,12).

A prágai imakonferencia céljában, áldásában és hatásában (főképpen a Duna-menti népek megbékéléséért) nagy buzdítás, megerősítés volt az Isten akarata szerinti imádkozásra.

BIZONYSÁGUL

Emlékezem • Gyulai Józsefné (Inota)

Visszaemlékezem Isten nagyszerű művére, az imameghallgattatásra, ami testvérem életében volt látható.

Öcsém nagyon mélyre süllyedt a bűn mocsarába. Súlyos szívbetegsége ellenére iszákos volt, és elkeseredett, életunt életet élt züllött barátaival. Többször szeretettel kértem, hogy jöjjön el velem a gyülekezetbe, Isten meg tudja változtatni az életét. Azzal érvelt, hogy neki jó vallása van, nem akar hitehagyott lenni. Évekig imádkoztam azért, hogy a drága Jézus könyörüljön rajta, nehogy így bűneiben haljon meg. 1991 februárjában „megtört a jég”, amikor egy vasárnap délelőtti istentiszteletre eljött, mert születésnapomon ezzel akart örömet szerezni nekem. Azon az alkalmon sírt bűnei felett, szívébe fogadta az Úr Jézust, megszabadult az italtól, a cigarettától, s új emberré vált. Csinos és kedves lett, boldog volt, hogy Isten gyermekei közé tartozik. Nagyon szeretett gyülekezetbe járni. Az első szeretet fáradhatatlanságával szolgált az Úrnak. Mindig Jézus bizonyágtevője volt. Nem tudta megérteni, hogy miért nincs mindenki ott a gyülekezetben az istentiszteleti alkalmakon, mi lehet ennél fontosabb?

A megtérése utáni második évben sajnos rákos daganata lett. Alázattal és türelemmel viselte súlyos szenvedését. Tudta, hogy Isten utai nem a mi utaink. Nyolc óras fejműtete után jól érezte magát, de csak rövid ideig. Később állapota egyre rosszabbodott, rettenetes fájdalmai voltak, de az Úr akarására bízta életét. Azt mondta, ha akarja, az Úr meggyógyítja, de ha el akarja vinni, úgy is jó, mert mindenkor Vele lesz, azzal, akit nagyon szeret. Nagy szenvedésében is másokért imádkozott. A látogatók szerettek hozzá menni, mert látták azt a buzgó hitet, ami Urához köti. Ilyenkor mindig feltartott kézzel dicsérte az Urat. Tőlem mindig azt kérte, hogy csak Jézusról beszéljek, mert nem sok ideje van itt, és még sokat kell tanulnia, hogy felkészülve jelenhessen meg Megváltója előtt. Utolsó heteiben csak a Bibliát hallgatta nagy figyelemmel. Az elköltözése előtti napokban kazettára mondta, hogy mindenki nagyon szeresse az Úr Jézust, mert Ő mindenkit meg akar menteni. Öcsém élete végén is látható volt az Úr és a gyülekezet iránti első szeretete.

Testvéreim: Istvánok, Jánosok, Máriák, Erzsébetek és Jutkák! Érdemes Jézust teljes szívvel szolgálni, a jutalom örökélet!

Hiszem, odafenn találkozunk szeretett István öcsémmel.

Találkoztam Jézussal! • Gadányi Mónika (Inota)

{k1994307}

14 éves koromban furcsa dolog történt velem. Jézus megjelent álmomban, nevemen szólított, és kezével hívott, hogy menjek oda Hozzá. Ekkor felébredtem. Tanácstalanul álltam az eset kapcsán, mert családomban a materialista gondolkodás volt megszokott. Mivel Isten létét nem ismerték el, nem tudtak megfelelő magyarázatot adni álmom jelentésére. Úgy döntöttem, utánajárok egyedül.

Teltek, múltak a hónapok, és Jézus újra meg újra megjelent. Jelenléte megnyugtató, egyre erősödött bennem a vágy, hogy megtudjam, valójában ki Ő. Rengeteget jártam a könyvtárba, olvastam sokat és sokfélét Róla. Mindenhol csak ezt a nevet kerestem: JÉZUS. A sok könyvbe fektetett energia nem hozta meg gyümölcsét, mert többre vágytam. Találkozni akartam vele, megérinteni, megtapasztalni Istent. 17 éves voltam, amikor meghalt a nagyapám. Az a tudat, hogy valaki nincs már, és nem létezik, felfoghatatlan volt számomra. Hát ennyi az egész?! Ennyit ér az élet?! Egyáltalán van értelme?! Születünk és meghalunk?! Ennél több és értékesebb kell, hogy legyen az élet! Másnap hajnalban egy szelíd, meleg hang szólt hozzám:

– Tudom mennyire fájdalmasan érint, de nyugodj meg! Felriadtam. Ki volt az? Apu? Anyu?

Isten szólt hozzám.

Felöltöztem hamar, és Székesfehérvár egyik legszebb templomába, a Bazilikába siettem. Ahogy beléptem, hidegség futkosott rajtam. Visszataszító volt a sok szobor, festmények körös-körül, félhomály és síri csend. Összeegyeztethetetlen volt az álmaimban megjelent, békességet árasztó Jézus ezzel az ijesztő templommal. De hát hol van Isten? Elkeseredtem. Egyedül éreztem magam egy megoldhatatlan üggyel. A nagymamám szomszédja egy igen különös hölgy volt. Egyik alkalommal beszélgettünk, és elmondtam milyen érdekes dolgaim vannak. Ő arról áradozott, hogy amióta egy új módszerrel él, megváltozott az élete. Boldog és tehermentes. Nincs gondja a tanulással, gyermekneveléssel, nincsenek feszültségei, önmagát gyógyítja, kifejlesztette hatodik érzékét. Ez a módszer biztosan segít nekem megtalálni Istent. Nem kellene a hagyományos eszközök, ez egy új és nagyszerű alkalom, hogy kipróbáljam. Így kezdtem el a José Silva-féle agykontrollt. Hiába agykontrolloztam, a problémáim nem lettek kevesebbek, hanem sokkal többet foglalkoztam önmagammal és nem érdekelt mások nyomorúsága. Énközpontú lettem. Egoista. Öncélú.

Megkért az egyik barátnóm, hogy nézzem meg az öccsét, mert beteg. Elkezdtem gyógyítani távlatilag, úgymond „telepatikusan”. Másnap mondta a barátnóm, hogy a kisfiú rosszakat álmódott, és nagyon fél valamitől. Nagyon megijedtem. Tudtam, éreztem, hiába mondják azt, hogy ez az erő nem használható fel rosszra, előttem volt az élő példa arra, hogy nagy hamisság van emögött. Úgy döntöttem, nem csinálom tovább, én több kárt senkiben sem akarok tenni. Ekkor megdöbbenő dolog történt. Megjelent álomban a Sátán, közölte, ő a sötétség fejedelme, és eljött értem. Megrémültem. Fel akartam kelni az ágyból, de nem sikerült. Valami hatalmas erő az ágyhoz húzott. Hallottam morajló hangját, gúnyos kacagását. Szaggatta a testem, ráncigált. Próbáltam kiszabadulni, de nem lehetett. Kiabálni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Kínomban sírtam, rugdaltam, kapálóztam. Fel akartam kapcsolni a villanyt, de nem ment. Nem értem el a karnyújtásnyira levő gombot. Szorított, úgy éreztem, megfulladok, nem kapok levegőt. Fájt mindenem. Nem volt, aki segítsen, ki voltam szolgáltatva neki. Azt csinált velem, amit éppen akart. Felriadtam, remegtem, annyira féltem. Rájöttem, hogy ezért álmódott a kisfiú rosszat. Hiszen ez az egész agykontroll a Sátán javát szolgálja. Ő áll mögötte. Ő irányítja, becsapva sok millió embert, aki azt hiszi, hogy saját képességei vannak. Tudtam, hogy nem fog nyugton hagyni, tudtam, hogy vissza fog jönni. Halálosan féltem. Nem volt, aki segítsen. Újra és újra eljött, az örületbe kergetett. Orvoshoz fordultam, nyugtatót szedtem. Normálisságomat kérdőre vontam. Hiába volt minden, éreztem jelenlétét, szorítását, ahogy a markában tart.

'91 karácsonyán azt álmodtam, hogy meg fogok halni. Elérte célját, hiszen megmondta. Naponta úgy jártam és keltem, hogy hordoztam magamban a halálfélelmet. Most üt el egy autó? Lelőnek? Valaki leszúr egy késsel? Fejemre esik valami? Megráz az áram? Minden mozdulatomban a halálos lépést láttam. Vártam a halált. Munkahelyemen észrevették, hogy más lettem. Az egyik munkatársnőmnek elmondtam, hogy mi folyik körülöttem. Ő volt az egyetlen, aki nem nézett bolondnak. Azt mondta, ahol tud, segít. Van egy ismerőse, akinek a kolléganője jár valamilyen gyülekezetbe. Beszél vele. Januárban kaptam egy telefont, a vonal túlsó végén egy kellemes női hang szólalt meg. Azt mondta, ő tud valakit, aki segít. Jézus Krisztus az. Tünde elhívott egy kávéházba, ahol Istenről beszélt. Tetszett nyugodtsága, lelki egyensúlya, és amit mondott. Éreztem, hogy valóban tiszta szívből hiszi. Azt a békességet árasztotta, amit Jézus álmaimban adott nekem. Elhívott az Inotai Pünkösdi Gyülekezetbe. Megtetszett, annyira családias volt minden. Az emberek mások voltak, mint a világban. Áradt belőlük a szeretet. Éreztem, igaz Isten szava. Ezt kerestem. Igen, ez az. Vasárnap, '92 január 19-én Isten Igéje a szívem mélyébe hatolt. Minden rólam, és nekem szólt. Soha nem éreztem ennyire bűnösnek magam...

Amikor elhangzott Jézus hívó szava: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek”, akkor döntöttem. Igen, Uram. Új életet akarok. Feltettem a kezem. A

testvérek imádkoztak értem, s kint a szószék előtt a hónapok óta tartó szorongás, kétely és félelem felszabadult bennem. Sírtam, és csak sírtam. Isten megbocsátott. Végre fellélegezhettem. Boldog voltam, mert éreztem, hogy új kezdődik el itt és most bennem. A Sátán többé nem uralt, aznap éjjel már nyugodtan aludtam. Bár próbálkozott még, de – a lelkipásztorom tanácsára – az Úr Jézus nevében elküldtem magamtól, valahányszor megjelent. Ilyenkor eltávozott tőlem a Sátán, végül teljesen elmaradt. Jézus mindig velem volt. Nem engedte, hogy hozzám érjen a Sátán, hiszen én már az Övé vagyok. Hálás vagyok Istennek mindörökké, amiért megkeresett, nem hagyott lent a sötétségben, s átélhettem életem legnagyobb csodáját, a megtérést. Jézus életét adta értem, s ez a szeretet engem mindig térdre kényszerít. Ez a szeretet fogva tart, és én boldogan vagyok foglya Jézus szeretetének. Életemnek célt és értelmet adott, és tudom, hogy nemsokára visszajön. Vele akarok menni, vágyódom Őhöz! Végre majd megláthatom teljes dicsőségében az Isten Fiát, Jézust, a Barátomat. Vele akarok élni mindörökké! Kedves testvérem, te, aki már a keskeny úton jársz, ne félj hirdetni Jézus nevét! Milliók vannak, akik ma még a sötétségben élnek, de neked kell elmondanod a jó hírt! Jézus él! Van kegyelem! Egy út van. Jézus az Út, az Igazság és az Élet! Hirdesd az evangéliumot, szórd a magot, vezess embereket Isten elé! Mert ez parancs, hiszen ez kötelességünk. Érezzék és lássák, hogy jó az Úr! Légy bátor és erős, az Úr mindig veled lesz!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Olvasói levél – Helyreigazítás helyett... • Makovei János lelkipásztor

Ezt a rövid írásomat szeretném bocsánatkéréssel kezdeni mindazok felé, akikre nézve az *ÉLŐ VÍZ 1994. évi 1. számában* megjelent „Egy magyar Amerikában” című cikk bántó kitételeket tartalmaz.

Egy hosszabb beszélgetés nagyon tömörített változata ez az írás, ami így, megjelent formájában valótlan képet fest a kanadai viszonyokról a magyar evangéliumi gyülekezeteket illetően. Arról meg vagyok győződve, hogy a cikk írójában semmiféle rossz szándék nem volt, inkább a kanadai helyzet ismeretének hiánya vezetett ide, s úgy látszik a velem folytatott beszélgetés nem volt elegendő egy teljes kép és keresztmetszet megragadásához.

Mindenekelőtt hadd kezdjem azzal, hogy Kanadában több „tisztá magyar” evangéliumi gyülekezet van. Az „egyetlen” jelzőt legfeljebb arra mondhatjuk – és mondtam – hogy a Kanadai Pünkösdi Közösségbe jelenleg önállóan (saját jogán) felvett gyülekezet egyedül a mienk. (Ezt a rendszeresen érkező írásos információkból így ismerem!) Más magyar pünkösdi gyülekezetek egy-egy angol gyülekezet keretén belül tartoznak a Pünkösdi Közösséghez.

Azt is sajnálom – amennyiben ez bántó – hogy a „csoportok” kifejezést használtam az interjú során. Most hadd írjam így: gyülekezetekről van szó, amelyek lelkipásztoraik vezetésével nagy erőfeszítéseket tesznek az itt élő magyarok között az evangélium hirdetéséért.

LAKATOS MIHÁLY lelkipásztor testvér vezetésével a Torontói Magyar Pünkösdi Gyülekezet, SÁRKÁNY VIKTOR lelkipásztor testvér vezetésével az önállóan működő Teljes Evangéliumi Gyülekezet és WEIGERT MIHÁLY lelkipásztor testvér vezetése alatt, ugyancsak működik egy újonnan alakult magyar gyülekezet, tudomásom szerint „Mélyebb Élet” elnevezéssel. Torontón kívül, Guelphben (mintegy 100 km-re a metropolisztól) igen szép számú gyülekezetet pásztorol URBÁN KÁROLY testvér, aki egyben az Amerikai-Kanadai Teljes Evangéliumi Magyar Gyülekezetek Nemzetközi Szövetségének is az elnöke.

Vancouver mellett, Surreyben pedig NAGY JÓZSEF testvérünk (aki tőlünk múlt év őszen költözött oda) pásztorlása alatt egy növekedőben lévő magyar gyülekezet a hivatalos megalakulás stádiumában van. Ugyancsak Vancouvertól mintegy 600 km-re, Kelownában élnek kedves testvéreink, FARAGÓ GÉZA testvér (aki sok áldozatra volt kész a magyarországi munkáért is!) és népes családjából számosan és rajtuk kívül más pünkösdi testvéreink is. Ők fenntartottak ott a magyar baptista testvérekkel egy olyan „közös missziót”, amelynek keretében igyekeznek elérni minden magyart, akit csak lehet. Közöttük jelenleg a Magyarországról ott tartózkodó VICZIÁN JÁNOS lelkipásztor testvér szolgál. Akit még feltétlenül szeretnék megemlíteni: CSEREPKA JÁNOS testvér. Ő ugyancsak Kelowban végez áldott munkát a magyarok között. Korábban, kedves feleségével együtt hosszú időn át baptista misszionáriusok voltak Bolíviában. Több helyen működhetnek még baptista gyülekezetek, de erre nézve teljesen hiányosak az ismereteim. Torontóban az OLÁH LAJOS testvér által pásztorolt gyülekezetéről tudok.

Amennyiben ezek után is hiányos a felsorolásom – elsősorban a korábbi cikk miatt érintetteket illetően – úgy az tájékoztatásomnak tudható be.

Néhány sorban szeretném még közzé tenni az általam ismert amerikai pünkösdi gyülekezeteket: Detroitban LŐRINCZ ISTVÁN testvér, Chicagóban NÉMETHI LÁSZLÓ testvér, Los Angelesben BARTA ANDRÁS testvér, Sacramentóban VARGA GYÖRGY és NAGY ANTAL testvérek pásztorolnak egy-egy magyar gyülekezetet. Érdeklődés esetén szívesen szolgálok pontos címeikkel is. Ezek a gyülekezetek is a már említett Szövetséghez tartoznak, azzal a határozott céllal, hogy az evangélium eljusson minden magyarhoz. Végezetül egy dologra kitérve: többek véleménye szerint az angol gyülekezeteket sokkal több negatív megnyilvánulással jellemeztem, mint amennyi pozitív volt a véleményemben. Kijelentem, hogy a valóságban nem ez az arány. Én csak a szélsőségeket próbáltam kissé erőteljesen érzékeltetni, mivel ezek sokkal hamarabb eljutottak Magyarországra is, mint a sok valóságos lelki jó, ami létező e gyülekezetekben. Úgy látszik e szélsőségek leírása „több papírt követelt”, mint a jó dolgoké. Sajnálom ezt a félreértést is, és kérem az ő bocsánatukat is!

Bízom benne, hogy ezzel az írással – ha csak körvonalaiiban is –, de sikerült a valósághoz közelebb álló és elfogadható képet rajzolnom a kanadai evangéliumi gyülekezetekről.

Makovei János lelkipásztor

„ELSŐ SZERETET” Magyar Pünkösdi Gyülekezet 16 Rexdale Blvd. Apt. 52. Etobicoke – Ontario M9W 5Z3 CANADA

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József, Telegdi József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Kadarkút, Vóta-kastély Parkrésztlet

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábrián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Kapcsa Györgyné

{k1994308}

VÍZSZINTES: 1. EGY BIBLIAI IDÉZET KEZDETE. 14. Teljes mértékben. 15. „Teljes öröm van...” (Zsolt). 16. Helység Júdában (Józs). 17. Hála hangzói. 19. „Legyen bennetek... és legyetek békében egymással” (Mk). 20. Földművelő eszköz. 21. Képmagnók Scart csatlakozójának jelölése. 22. „Nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre...?” (Róm). 25. Egymást követő betűk az ábécé-ben. 26. Ide menekült Jefte mostohatestvérei elől (Bír). 28. Bethsabé férje (2Sám). 29. Jár a baba. 31. Akhira atyja, Nafthali fiainak fejedelme (4Móz). 33. Zita egynemű betűi. 34. Római keresztény nő (Róm). 36. „Jó erkölcsöt megrontanak ... társaságok” (1Kor). 38. Célba érkezett. 39. Személyes névmás. 40. Félelmetesen mély gödör, szakadék jelzője. 43. A neodímium vegyjele. 45. Pogány bálvány, melyet Jósiás rombolt le (2Kir). 46. Benjáminita férfi Jeruzsálemben (1Krón). 49. Ütőhangszeren játszó. 51. Osztrák és svéd gépkocsijelzés. 52. Literátort. 53. Európai nép. 54. Pál itt is járt a második misszió útja során (ApCs). 56. Kettős betű kiejtve. 57. A tizes alapú logaritmus rövidítése. 58. Hírlap. 60. Földet forgat. 61. Azonos magánhangzók. 63. Részvénytársaság, rövidítve. 64. A cirkónium vegyjele. 65. Dorgál. 67. „Mi módon őrizheti meg... az ifjú az ő útát” (Zsolt). 70. Áron legfiatalabb fia (2Móz).

FÜGGŐLEGES: 1. Igekötő. 2. Ilyen állat lehet a ló és az ökör is. 3. Cuprum, visszafelé. 4. ...ruha, melyet gyász és rabság idején viseltek a zsidók. 5. Kevert zab! 6. Délelőtt röviden. 7. Helység Benjámirtokán (Neh). 8. Jézus ez is (Jn). 9. „A hideg miatt nem szánt a ...” (Péld). 10. Aranyos páros betűi. 11. A magyar ábécé kezdete. 12. Fel-... 13. Üzbegisztán fővárosa. 18. Ézsau feleségének neve (1Móz). 21. **A BIBLIAI IDÉZET VÉGE.** 22. A szivárvány színeiben játszó. 23. Eszter könyvében egyszer sem fordul elő ... neve. 24. Felvonó. 27. Lévíta, aki a törvényt magyarázta (Neh). 29. Felborít! 30. Betű kiejtve. 32. ...-Ammon, felső Egyiptom fővárosa, melyet Isten megfenyített (Jer). 35. Antikvitás. 37. Rakás, halmaz. 38. Hízlegő dicséret. 41. Hazánk egyik híres bortermő vidéke. 42. Sziklacsúcs. 44. „Nagyok és csodálatosak a te..., Mindenható Úr Isten” (Jel). 45. Jelenleg. 47. A nikkell vegyjele. 48. Jésuának, a fogság utáni első főpaprak az atyja (Ezsd). 50. Helyhatározórag. 51. A harmadik papi rend feje Dávid király idejében, névelővel (1Krón). 55. Termelőszövetkezet röviden. 58. Szövetségi állam az USA-ban (+ ékezet). 59. Téli jármű. 62. Sav betűi keverve. 63. Röntgen rövidítve. 65. SHN. 66. Lám. 68. Mássalhangzó fonetikusán. 69. Tiltószó. 71. Személyes névmás. 72. Vés.

Minirejtvény • Készítette: Hajdú Attiláné

{k1994309}

Vízszintes: 1. „Alázzátok meg tehát magatokat Istennek ... keze alatt” (1Pét 5,6). 5. „Ne féljete, mert ímé ... néktek nagy örömet” (Lk 2,10). 6. Pál apostol egyik közeli munkatársa (ApCs 20,4). 9. „A seregek Ura, Ő a ... királya” (Zsolt 24,10).

Függőleges: 1. „Ha ... azt, minden lehetséges a hívőnek” (Mk 9,23). 2. „Felpattan-é a ... a földről, ha fogni nem fogott” (Ám 3,5). 3. „Akik nem tudjátok ... hoz a holnap” (Jak 4,14). 4. „És követé őt nagy ... és meggyógyítá ott őket” (Mt 19,2). 7. Férfi Júda törzséből (Új ford. 1Krón 4,8). 8. Saul király atyja (1Sám 9,1).

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY fősorában található igevers *helye*, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összeállított szó, mely egy újszövetségi férfi neve.

Beküldési határidő: 1994. július 7.

A '94/2 szám rejtvényének megfejtése:

Keresztrejtvény: Ezékiás (vízsz. 1), Tibérius (vízsz. 8), Ahasvérus, (vízsz. 38), Khédorlaomer (vízsz. 72), Húr (vízsz. 73), Evil Merodák (függ. 1), Tói (függ. 8), Salmanassár (függ. 15), Dávid (függ. 29), és Ela (függ. 59).

Minirejtvény: Mózes

A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: *Barna Frigyesné* (Csetény), *Schmél Csaba* (Budapest), *Windisch Károly* (Tatabánya)

GYERMEKKÖR

{k1994310}

{k1994311}

{k1994312}

{k1994313}

{k19943D}